İLERİ

TÜRKİYE DEVRİMCİ GENÇLİK FEDERASYONU

4

Filistin Halkının Zafere

Ben fedai,
Ben barışın savaşçısı.
Amman, Ya Amman sana kadar yürüyeceğim,
Ayaklarımla sana kadar geleceğim.
Kapılarını açacağım.
Güneşin ilk ışıkları doğudan dökülürken,
Ben seni
Hürriyetin aydınlığıyla
Kuzey kapılarından yıkacağım.
Zulmün karanlığı boğulurken
Kanımı sileceğim
Ve saracağım yaramı
Kurtulan halkımın sevinciyle.

Filistin Devrimi Merkez
Örgütünün Sesi

Ürdün'ün kuzeyinde güneş doğuyor.
Ürdün'ün kuzeyinde şafak söküyor.
Amman biraz sabret karanlığı yırtacağım
Sana sabahı getireceğim.
Güneşi kollarımda taşıyorum sana.
Amman bütün pencerelerini aşacağım.
Bekle Amman sabah yakın.

Filistin Devrimi Merkez
Örgütünün Sesi

Evet sabah yakın. Sabah bütün Ortadoğu'da, dünyamızda yakın. Elbette yankılanacaktır Filistin'deki ses, Anadolu'nun dağlarında. Yalnız mı kalacak Filistin'de, halkımız ve dünya halkları için canını veren Refik? Elbette halkımız ve ezilen dünya halkları kollarında taşıyacaklardır güneşi kırlardan şehirlere. Kim durduracak bu seli? Amerikalı emperyalistler, o ganster çetesi mi? Güvenmesin yerli köpekler Amerikalı efendilerine. Vız gelir bizlere son model otomatikleri, napalm bombaları ve nükleer silahları. Bizler onları Çin'de, Kore'de, Çin Hindin'de, Küba'da, Afrika'nın cangıllarında ve Ant Dağlarında gördük. Ve anladık ki, nükleer takma dişleri, ateşten ve çelikten zırhının altına saklamaya çalıştığı sönük pazularıyla soluksuz ihtiyar bir pehlivandır emperyalizm. Artık biliyoruz, çıplak ellerimizin gücü yeter o zırhı parçalamaya ve kalan soluğunu tıkarken gırtlağına ihtiyarın takma dişlerini tek tek sökmeye.

Emperyalizm, başta Amerikan emperyalizmi Ortadoğu'da toprağın kanını, petrolü emerken, Ortadoğu'yu bir hammadde kaynağı ve pazar haline getirirken halkını da giderek daha fazla yoksullaştırdı; Ortadoğu'nun feodal yapısını belirli bir ölçüde bozarak kendini yok edecek gücü, işçi sınıfını yarattı. Amerikan emperyalizminin maşası saldırgan Siyonist İsrail devleti, Filistin halkını topraklarından ederek Arap dünyasındaki uzlaşmaz sosyal menfaat zıtlıklarını bir kat daha arttırdı. Doğan fedai hareketi, emperyalizmin tabutuna çakılan yeni bir çivi oldu. Şüphesiz, Türk, Kürt, İran, Kıbrıs ve Yunan halkları tabutun diğer çivilerini tamamlayacaklardır.

5 HAZİRAN 1967
ALTI GÜN SAVAŞI VE KÜÇÜK BURJUVAZİNİN YENİLGİSİ

Küçük burjuvazinin bayrağını elde tutmaya çalıştığı Arap ulusal bağımsızlık hareketini yıkabilmek için, Amerikan emperyalizmi siyonist Israil ordularını harekete getirdi. 5 Haziran tarihinde savaşın siklet merkezini teşkil eden Sina Cephesinde Mısır orduları çözüldüler. 6 Haziran tarihinde Ürdün orduları savaşmadan Şeria'nın batı yakasını İsrail ordularına terkettiler. Karşı darbeden korktuğu için birliklerinin önemli kısmını Şam çevresinde atıl vaziyette tutan Suriyenin elindeki Golan tepeleri 7 Haziran tarihinde düştü. Barzani ile çatışmakta olan Irak, savaşa sembolik olarak katıldı. Bir takım işbirlikçi Arap hükümetleri de sadece cihat yaygaraları kopardılar.

Bu esnada emperyalizmin kontrolü altındaki basın, Kral Hüseyin emrindeki Ürdün ordularının kahramanca çarpışıp büyük kayıplar vererek çekildiği palavrasını dünya kamu oyuna yutturmaya çalışıyordu. İşbirlikçi Arap rejimlerinin ihanetleri ve küçük burjuva diktalarının esas başarısızlık nedenleri gizlenmeye çalışılırken; yenilginin sorumluları yoksul Filistin ve diğer Arap halkları imiş gibi gösteriliyordu. Emekçi Arap halklarının korkaklıkları, aptallıkları üzerine bir sürü iğrenç, sulu espriler uyduruluyordu. Amerikan emperyalizminin maşası Siyonist saldırgan İsrail orduları ise sevimli, mecbur oldukları için savaşan güçler olarak ilan ediliyorlardı.

Kurtuluş Savaşı Ulaşacaktır!..

Şüphesiz yenilginin esas sorumluları, halkları arasında anti-emperyalist bilinci kökleştiremeyen; doğru çizgideki marksist - leninst örgütlerin kurulmasını engelleyerek devrimin gelişmesine set çekmeye çalışan; emekçi halk kitlelerini emperyalizme karşı silahlandırmaktan korkan; emperyalizmi klasik ordularla ve yıldırım savaşı taktikleriyle yenebileceğini zanneden küçük burjuva diktalarıydı. Bir yere kadar emperyalizme karşı çıkan, fakat kaypak sınıfsal nitelikleri icabı emperyalist dünya ile bağlarını kesinlikle koparamayan ve feodal kalıntıları tam anlamıyla tasfiye edemeyen; bir türlü ileriye atılım yapamadığı için dış şırınga ile ağır aksak emperyalizmin karşısında tutunmaya çalışan Arap küçük burjuva diktaları bu son yenilgiden de, Altı gün savaşından da doğal olarak gereken dersi alamadılar. Altı gün içinde teslim bayrağını çekmenin temel nedenlerini araştıracaklarına, hava kuvvetlerini kaybetmenin veya bir kaç generalin ihanetlerinin bu felâketi getirdiğini söyliyerek demagojik izah tarzlarına yönelidler. Sanki herşeyi halledecekmiş gibi bazı sosyalist ülkelerden aldıkları yardımlarla sadece ordularındaki araç - gereç ve silâh sayısını artırmaya, tekrar klâsik ordularla savaşa girmek, yani sosyal pratik içinde yeni tokatlar yemek için hazırlanmaya başladılar.

Bu yenilgide işbirlikçi arap rejimlerinin ihanetlerinin de çok büyük payları oldu. Ürdün ordusu savaşıyormuş gibi gözüküp savaşmadan Şeria'nın batı yakasını terk etti. Diğer işbirlikçi Arap rejimleri de esas yüzlerini gizleyebilmek, halkları arasında uyanacak anti - emperyalist bilinci engelleyebilmek için «cihat» yaygaraları koparırlarken; İsrail'in gerisindeki kapitalist dünya ile bütün ekonomik, politik ve askeri ilişkilerini sürdürdüler. İsrail saldırısını açıkça destekleyen Birleşik Amerika'nın Libya'daki, Suudi Arabistan'daki ve Fasta'ki askeri üsleri yerlerinde durdular. Irak, Küveyt, Suudi Arabistan ve Libya'daki kaynaklarından fışkırıp Batı Almanya'ya akan petrol, İsrail tanklarını, uçaklarını ve diğer savaş araçlarını harekete getirdi; Filistin halkının ve diğer Arap halklarının üzerlerine ateş olarak yağdı. Amerikan ve İngiliz petrol tröstlerinin işbirlikçi Arap ülkelerinden elde ettikleri büyük kârlar çeşitli biçimlerde İsrail'e yardım olarak aktı. Kısacası, Arap petrolü faşist İsrail ordusuna güç kazandırdı.

FEDAYİ HAREKETİNİN BAŞLANGICI, KÜÇÜK BURJUVA DİKTALARININ, İŞBİRLİKÇİ ARAP REJİMLERİNİN VE EMPERYALİZMİN BUNA KARŞI TAVIRLARI

5 Haziran 1967 yenilgisi başta Filistin olmak üzere Arap halkları arasındaki devrimci potansiyeli yeniden alevlendirdi. Filistin küçük burjuvazisi yönetim kademelerinde yer almadığı için yönetimdeki diğer Arap küçük burjuvazisi gibi savaş meydanında yenilmemiş; kitlelerin gözleri önünde açık bir sınav vermemişti. Filistin küçük burjuvazisi politik arenada rahatça at oynatma şansına sahipti. Ve böylece kitlelerin devrimci hareketinin başına geçiverdi. Filistin Kurtuluş Ordusu, El - Fetih, El - Saika, Filistin Halk Kurtuluş Cephesi gibi ilk fedayi örgütleri bu küçük burjuvazinin yönetiminde kuruldular.

Arap küçük burjuva diktaları bunları İsrail'e karşı kullanabilecekleri askeri bir baskı aracı olarak gördüler. İleride, iktidarlarını tehdit etmeyecek kontrolleri altında birer askeri örgüt olarak kalmalarını sağlamaya çalıştılar. Bunlar arasındaki özel çelişkileri körüklediler, kendi adamlarına suni yeni örgütler kurdurdular. Hareketi dar bir askeri çerçeve içerisinde tutabilmek ve Arap halklarının gözünde hain durumuna düşmemek için mali ve askeri yardımlar yaptılar. Fedayi örgütlerine en iyi imkânları Baas'ın sol kanadının iktidarda olduğu Suriye hükümeti sağladı. Topraklarında siyasi ve askeri üsler kurmalarına açıkça müsaade etti.

İşbirlikçi Arap rejimlerinin, Filistin burjuvazisinin ve feodallerinin bu devrimci hareketi açıkça cephe almalarına imkân yoktu. Durum böyle olunca da hareketi içinden dinamitlemek; hareketin yönetim kadrolarında yer alarak onun yakıcı bir halk savaşına dönüşmesini engellemek; mümkün olduğu kadar az tavizler verecekleri bir barışçı çözüm yolunun doğması için hareketi bir baskı aracı olarak kullanmak; böyle bir imkân doğduğu anda da dar bir askeri çerçeve içerisinde boğulmuş bu hareketi yokedebilmek için faaliyete geçtiler.

Filistin dâvasına sahip çıkıyormuş gibi gözükerek halklarını uyutabilmek, hareketi mümkün olduğu kadar yozlaştırabilmek için keselerinin ağzını açtılar. Hareketin birleşmesini önlemek için, küçük burjuva →

rekabet duygularını körüklediler; aşağı yukarı aynı nitelikteki örgütlere farklı muameleler yaptılar. Örneğin Lübnan Hükümeti El - Sakia ve El - Fetih örgütlerini çatıştırabilmek için bu farklı muamele oyununu oynadı.

Filistin küçük burjuvazisi işbirlikçilerin oyununa kolayca geldi. Bir miktar mali yardım uğruna politik ve askeri eylemlerin başına siyasi ve sınıfsal imtiyazlara sahip bazı eşraftan kişilerin; ticaret ve banka sermayesine sahip, savaştan bol kârlar sağlayan bir takım çıkarcıların gelmesine göz yumdu. Müslüman kardeşler gibi Arap dünyasında çoktan şansını yitirmiş işbirlikçi örgütlerin tekrar siyaset sahnesine çıkmalarına yardımcı oldu.

İşbirlikçi Arap rejimleri, Filistin burjuvasi ve feodalleri ile siyonist İsrail hükümetinin emperyalizmin iki ayrı yüzü olduğunu göremedi.

«Arapların içişlerine karışmamak», «ulusal kurtuluş döneminde sağ sol yoktur», «Filistin ulusal birliği» gibi işbirlikçi gerici güçlerin arkasına saklanacakları bir takım demagojik sloganlar ortaya attı. İleride uğrayacağı saldırılarda dayanabileceği tek güç, en önemli garantisi olan yoksul Filistin halkı ve diğer Arap halkları arasında anti emperyalist bilinci kökleştirecek kesif bir politik faaliyete girişeceğine, onları örgütleyip silâhlandıracağına sadece bir takım askeri faaliyetleri anlatan bildiriler yayınlamak ve bu kitlelerin duygusal desteğini almakla yetindi. Silâhlı savaşçı biriktirmeyi tek faaliyet olarak gördü.

Filistin sorununun çözümü için somut bir hedef gösteremedi. Yahudi şövenizmine karşı Arap şövenizmini körükledi. İşbirlikçi Arap rejimlerinin ve küçük burjuva diktalarının aralarındaki öznel çelişkileri kışkırtmaları ve küçük - burjuva rekabetçilik duyguları ile hareket amip gibi bölündü; temelde aralarında herhangi bir ideolojik fark olmayan bir sürü fedai örgütü doğdu.

Şeria'nın batı yakasında ve Gazze kesiminde hareketin şansı daha da kötü oldu. Nehrin doğu yakasında ne kadar dar askerî bir çerçeve içine sıkıştırılmaya çalışılırsa çalışılsın yine de önemli ölçüde gelişme şansına sahip bir gerilla faaliyeti sürdürülüyor, siyonist İsrail hükümetine sınırlarda esaslı darbeler vurulabiliyordu. Bu da Filistin direniş hareketinin en belirgin özelliğini teşkil eden siyonist İsrail hükümetinin yarattığı iltica koşullarının bir sonucu idi.

Direnişin temel gücünü teşkil eden yoksul Filistin halkı büyük ölçüde Ürdün toprakları içine kovulmuştu. Direniş hareketi İsrail ordularının çektiği sınırla ikiye bölünmüş, Doğu'nun Batı ile irtibatı önemli ölçüde koparılmıştı. İsrail toprakları içinde kalan Filistin halkı da işbirlikçi Ürdün yönetimi ve Mısır küçük burjuva diktası tarafından cahil bırakıldığı, sağlam bir anti - emyeryalist blince sahip olmadığı için 5 Haziran yenilgisi karşısında şaşkına dönmüş, ne yapacağını kestiremiyor, devrimci liderlerini çıkartamıyordu. Siyonist İsrail hükümeti de savaşın doğurduğu ekonomik ve siyasi krizi bir takım ustaca tedbirlerle hafifleterek, Filistin halkı arasında uyanacak sağlam anti - emperyalist bilinci önleme yollarına ustaca başvuruyordu. Filistin ticaret burjuvazisine geniş imkânlar sağlıyor, onları eskiden olmayan bir biçimde Avrupa pazarları ile temasa getiriyordu. Bu adamların mallarını nehrin hem doğu, hem de batı yakasında rahatça pazarlamalarını sağlıyordu. Oldukça ucuz olan Arap kol emeği için de belirli ölçüde iş imkânları sağlıyabilmişti. Ürdün'ün gerici yönetim mekanizmasına hiç dokunmadığı gibi, onu teknik imkânlarla da takviye etmişti. Memurlar hem Ürdün hem de İsrail hükümetlerinden maaş alıyorlardı. Sosyal hiyerarşinin zirvesinde olan Filistin burjuva ve feodal ailelerinin Filistin halkını eskisi gibi etkileri altında tutmalarına, sağlam bir anti - emperyalist direnişi önlemek için bunların kontrolünde yürüyecek uydurma bir direnişin gelişmesine yardımcı olunuyordu. Bu ailelerin yoksul Filistin halkının gözünde prestijlerini yükseltmek için, bir takım yapay dinî çelişkiler yaratılıyordu. Zayıf Ürdün işbirlikçi yönetimini takviye etmek için de prestijlerini yükseltici bir tarzda bu ailelerden bazıları Ürdün yakasına sürülüyorlardı. Kısacası, Şeria'nın batı yakasında ve Gazze kesimindeki Filistin halkının devrimci potansiyelini Filistin burjuvazisi, Feodalleri ve küçük burjuvazinin sağ kanadı kontrol altına aldılar. Buradaki direniş hareketi bir takım bireysel terörist eylemlerden öteye geçemedi. Bunları da faşist İsrail polisi kolayca bastırma şansına sahip oldu.

Bu arada Amerikan ve İngiliz emperyalizmi de hiç boş durmadı. Bir yandan işbirlikçi Arap hükümetlerine fedai hareketini nasıl yozlaştıracaklarını ve yokedeceklerini öğütlerken, hareketi bir an önce bastırmaları için onları kışkırtırken, diğer yandan da Filistin göçmenlerine yardım adı altında batağa saplanan Ürdün hükümetine geniş ekonomik yardımlarda bulundu. Lübnan'da fedaileri geriden vuracak olan faşist güçlerin örgütlenmelerine ve silâhlanmalarına yardımcı oldu. Hüseyin emrindeki cahil bedevi ordusunu ve satılık Lübnan ordusunu takviye etti.

DOĞRU ÇİZGİDEKİ ARAP MARKSİST - LENİNİSTLERİNİN FAALİYETLERİ VE RAYINA OTURMAKTA OLAN HAREKETE KARŞI EMPERYALİZMİN OYUNLARI

5 Haziran 1967 yenilgisinden sonra kendi cephelerini kuramayan Arap Marksist - Leninistleri çeşitli küçük burjuva örgütleri içinde görevler aldılar. Bunlardan daha önce Filistin Halk Kurtuluş Cephesi içinde görev alan bazı Marksist - Leninistler, yönetim kadrolarında işbirlikçilerin bulunduğu; Filistin Halk Kurtuluş Cephesini Marksist - Leninist bir örgüt haline getirmenin imkânsız olduğunu iddia ederek istifa ettiler ve Filistin Demokratik Halk Kurtuluş Cephesini kurdular. Arap dünyasındaki diğer Marksist - Leninistlerinde katılmalarıyla cephe gelişti. Cephe içinden yönetici Marksist - Leninist bir parti doğdu. Askeri eğitim yanında militanlara yoğun bir ideolojik eğitim de verilmeğe başlandı. Cephenin yöneticisi durumundaki Marksist - Leninist örgüt, Filistin ve Arap toplumunun sınıfsal tahlilini ve Filistin direniş hareketinin özeleştirisini kitleler önünde açıkca yaptı. Filistin sorununun nasıl çözümleneceği ve emperyalizmi kovabilmek için nasıl bir ulusal cephe kurulabileceği üzerine sağlam öneriler getirdi.

Arap Marksist - Leninistleri, siyonist saldırgan İsrail Hükümetinin Amerikan emperyalizminin Ortadoğu'daki bir maşası olduğunu ve bu nedenle İsrail'e karşı savaşılırken işbirlikçi Arap rejimlerine karşı da savaşmak gerektiğini anlattılar. «Arap yönetimlerinin içişlerine karışmama» sloganının çok yanlış olduğunu; siyonist hareketin kaderinin emperyalist hareketin kaderine bağlı olduğunu; siyonizmi yenebilmek için emperyalizmi Ortadoğu'dan atmak gerektiğini ve bunu başarabilmek için de mücadeleyi bütün Arap dünyasında yaygınlaştırmak gerektiğini ısrarla söylediler. Küçük - burjuvazinin klâsik ordularla ve yıldırım savaşı taktikleriyle emperyalizmi yenme çabalarının hatalı olduğunu; geniş halk kitlelerini uzun vadeli bir savaşa göre bilinçlendirmek ve örgütlemek gerektiğini; emperyalizmin büyük teknik imkânları karşısında ısrarlı ve yıpratıcı bir savaş veren geniş halk kitlelerinin başarı sağlıyabileceğini anlattılar. Sınıfsal nitelikleri icabı Filistin direniş örgütlerinin tek bir örgüt içinde kaynaşmaları mümkün olmasa bile, anti - emperyalist bir program etrafında sağlam bir ulusal cephe kurabileceklerini ve zafere ulaşmak için mutlaka bu cepheye ihtiyaç olduğunu anlattılar. Bu cephenin kurulabilmesi için yılmadan faaliyet gösterdiler. Bir takım sözde barışçı çözüm yolları göstererek Ortadoğu'nun statükosunu muhafazaya çalışan; davranışları ile objektif olarak emperyalizmin ekmeğine yağ süren bazı sosyalist ülke yöneticilerini eleştirdiler. Filistin sorununun çözümü için somut hedef olarak da, «siyonist İsrail devleti yıkıldıktan sonra ırk ayırımını ve ulusal baskıyı ortadan kaldıracak; yahudilerin ve Arapların birarada yaşamalarını sağlıyacak Filistin Demokratik Halk Cumhuriyeti»ni önerdiler.

Şüphesiz, hergün savaş olan Filistin gibi bir bölgede ne kadar askerî çerçeve içine hapsedilmeye çalışılırsa çalışılsın gene de fedai hareketinin zaman içinde işbirlikçi Arap rejimlerini hedef almasını engellemek imkânsızdır. Dar askerî çerçevenin dışına pek taşmasa da, fedai hareketi hızlagüçlendi; yoksul Filistin halkının, Ürdün ve diğer yoksul Arap köylülerinin büyük sempatisini kazandı. Artık işin içine maksist - leninistler de girmişler; siyonist İsrail Hükümetini, işbirlikçi Arap rejimlerini ve bunların gerisindeki en büyük güç Amerikan emperyalizmini hedef alan ulusal bir cephenin kurulması için aktif faaliyet gösteriyorlardı. Ulusal cephe sayılmasa, bir takım düzenli askerî bildiriler yayınlamaktan öteye gidemese bile El - Fetih, El - Saika, Demokratik Halk Kurtuluş Cephesi, Kurtuluş Kuvvetleri ve Kurtuluş Ordusu'na katıldığı bir «Filistin Silâhlı Mücadele Komutanlığı» kurulabilmişti. Diğer yandan, büyük dış yardımlarla ayakta duran, aslında zayıf İsrail ekonomisi fedai hareketinden bayağı rahatsız oluyordu. Kibbutsları devamlı roket ateşi altında kalıyor, Şeria yakınlarında giriştiği bir takım baraj inşaatlarını ve diğer yatırımlarını bir türlü tamamlıyamıyordu. Fedai hareketi nedeniyle üretici olmayan öneli bir gücü devamlı silâh altında tutmak zorunda kalıyordu. Artık canı yanan İsrail de, işbirlikçi Ürdün ve Lübnan rejimlerine hareketi durdurmaları için baskılar yapmaya işe bir an önce başlamaları için misillemelerde bulunmaya başladı. Giderek askerî çerçevesini çatırdatmaya; rayına oturma eyilimi göstermeye başlıyan hareketi durdurmanın zamanı gelmişti!

Satılmış Lübnan Ordusu ve askerî eğitimden geçirilmiş sivil faşist güçler harekete geçirildiler. İyi hesap yapamayan CIA'nın bu darbe teşebbüsü başarısızlıkla sonuçlandı. Arkadan Ürdün'deki soytarı kralın kuvvetleri aynı işi denediler. Emperyalizm gene başarısızlığın acısını tattı. Emperyalistlerin ve yerli köpeklerinin her saldırısı fedai hareketinin önemli kısmını kontrolları altında tutan Filistin küçük burjuvazisinin gözünün açılmasına; emperyalizmin diğer yüzü olan işbirlikçi Arap rejimleri ile uzlaşmanın imkânsız olduğunu anlamasına; giderek marksist - leninistlerin istediği radikal anti - emperyalist çizgiye yaklaşmasına yardımcı oldu. Fedai hareketi, içindeki safraları temizlemeye be daha sağlam bir birliğe doğru gitmeğe başladı. Ulusal bir cephe olmasa da, söz konusu askerî komutanlığın çatısı altında bu sefer onbir örgüt birleşti. Halkın daha aktif desteği sağlanmaya başlandı. Marksist - leninistlerin hareket içindeki ağırlıkları arttı.

Hareketin böyle bir - iki saldırı ile yıkılamıyacağını, aksine bu güç denemelerinin bir ulusal kurtuluş Cephesinin kurulmasına yardımcı olduğunu anlıyan emperyalistler, bir adım geriliyerek işi hile ile halletmeye karar verdiler. Dünyadaki baş çelişkiyi sosyalist ülkeler ile kapitalist ülkeler arasındaki çelişki olarak tesbit eden; dünya devriminin temel gücü olarak sosyalist ülkeler halkı ile kapitalist ülkeler proletaryasını gören ve geri kalmış ülkelerin halklarını dünya devriminin yardımcı gücü sayan; kapitalist dünyayı ekonomik ve teknik alanda geçerek sosyalizmin gücünü bütün dünyaya ıspat edip, barışçı bir yolla sosyalizmi yeryüzünde kabul ettirebileceğini hayal eden, yani sınıf savaşı ilkesinin yerine reformizmi oturtan; kapitalist ülkelerin pazarlarını ele geçireceğim diye devrimin gelişmesini köstekleyen küçük - burjuva diktalarına ve karşı - devrimci hükümetlere her türlü ekonomik, teknik ve askerî yardımı yapan; bir nükleer savaşa sebep olacak korkusu ile emperyalizme karşı verilen silâhlı halk savaşlarına iyi gözle bakmayan ve onlara gereken aktif desteği sağlamayan Sovyetler Birliği yöneticileri ile de anlaşan Amerikan emperyalistleri, «Rogers Planı» denen barış tuzağını ortaya attılar. İsrail'i 1967 sınırlarının gerisine çekilmeye zorlarken, Araplara da siyonist İsrail hükümetini resmen tanıtmak ve böylece fedai hareketinin ilk göze çarpan varlık nedenini ortadan kaldırarak filizlenen halk savaşını bastıracak meşru ortamı yaratmak istediler. Korkudan iktidarları kesilen, artık zengin haremlerinden bile eskisi gibi zevk alamıyan emperyalist tekelci sermayenin Arap dünyasındaki komisyoncusu krallar ve şeyhler bu işe çoktan razıydılar. Bir yandan «İsrail'i mahvedeceğiz» diye yaygara koparırken, diğer yandan da halkını gerektiği gibi teşkilâtlayıp silâhlandırmaktan korktuğu ve devrimin gelişmesini köstekledeği için yenilgiden yenilgiye koşan ve yenilgiler karşısında gözyaşı döken Nasır da, işbirlikçi Arap rejimlerinden sonra sıranın kendisine gelebileceğini düşünerek mal bulmuş magribi gibi Rogers planına sarılıverdi. Zaten daha önce de söylediğimiz gibi, işbirlikçi Arap rejim- →

leri ile bazı küçük - burjuva diktaları fedai hareketini İsrail'i mümkün olduğu kadar az tavizler verecekleri barışçı bir çözüm yoluna zorlayacak bir baskı aracı olarak görmüşlerdi. Çizmeğe çalıştıkları sınırları aşan ve iktidarlarını tehdit edecek bir halk savaşı olma yolunda gelişen bu hareketi, böyle barışçı bir çözüm ortamı doğduğunda boğmaya hazırdırlar. Kendi mezarını kazan İsrail'deki güçlü fanatik sağ ve devrimci fedailer oyun bozanlık etmeseler, bu yeni Truva atı; Rogers Planı görevini kolayca yapacaktı. Atın askerleri, kaleyi içten fethedecek güç de hazırdı : Sovyet yöneticileri ve Birleşik Devletler denen o ganster çetesinin kör fedaileri.

AMERİKAN, İNGİLİZ EMPERYALİSTLERİ, SİYONİST İSRAİL HÜKÜMETİ VE KRAL DENEN EMPERYALİST KÖPEĞİ KATLİAM TEŞEBBÜSÜNE GİRİŞİYORLAR.

Kerdeşler çok önemli. Biraz sonra Muhammed Davud'un annesi konuşacak...

Oğlum sen nasıl o hükümetin başında olabilirsin? Durumunu duyunca çok şaşırdım. İnonlara düşman olabilir? Amman'da çocukları, kadınları, hocaları öldürüyorsunuz. Amman senin büyüdüğün şehir değil mi? Düşmana karşı kan döken muhacir çocuklarına Irbit, Zarka ve Salt'da sen nasıl saldırabilirsin? Oğlum halkını düşün ve o faşıst hükümetin başından çekil. Senin bir hain olacağına inanmak istemiyorum. Sana ben hain olmayı mı öğrettim?

Filistin Kurtuluşu Merkez
Örgütünün Sesi

Ürdün ordusundaki kardeş!...
Ürdün ordusundaki kardeş!...

Altı Haziran hezimetinin suçluları sana nasıl emir verebilir? O hezimetin hainleri arasında nasıl durabilirsin? Amman radyosuna inanma. Eğer cephedeysen Kurtuluş Cephesinin zaferlerini görüyorsun! Yıkılacak duvarlar arasında kalmak istemiyorsan, kurtuluş saflarına katıl. Haziran hezimetini unutma. Seni satanları düşün. Bekliyoruz seni, bekliyoruz, arkadaşlarını bekliyoruz. KURTULUŞ CEPHESİ SAFLARINA!

Filistin Devrimi Merkez
Örgütünün Sesi

Amman'daki halkım, saraylara ve krallığın tacı üzerine yürü. Cellatları, seni hapishanelerinde hapsedenleri yoket. Kurtuluş ancak hainleri ve krallığı yoketmekle mümkündür.

Filistin Devrimi Merkez
Örgütünün Sesi

Filistinli - Ürdünlü halkım, hainlerin ve uşakların Ürdün'de neyi kaldı? Şerefli askerler devrimcilerin safına toplu olarak katılıyorlar. Kırkıncı alay parçalandı. Orta bölgenin askerlerinden üçyüz kişi saflarımıza katıldılar. Devrimin kaynağı ve destekçisi halk sonuna kadar savaşacağına ant içti. Halk szin gibi geriye bakmaz ey uşakların adamları.

Filistin Devrimi Merkez
Örgütünün Sesi

Amerikan paraşütçü birlikleri Amerikan uşaklarına bindirilmiş vaziyette Türkiye'deki üslerinde alarm durumunda beklemektediler.

Tass Ajansı

Amerikan uçakları Ürdün uçağı kamuflajıyla Adana İncirlik Hava Üssünden kralın ordusuna sürekli silâh taşımaktadırlar.

UPI Ajansı

İlerleyin halkım, ilerleyin. İşbirlikçileri ve hainleri yokedinceye kadar ilerleyin. Salt, Zarka, Amman üzerinde yeni bir güneş doğuyor. İlerleyin istilâ edilen topraklar üzerindeki halkımız ilerleyin.

Filistin Devrimi Merkez
Örgütünün Sesi

Halkım, devrimcilerin Salt'daki kahramanlıklarını, kahramanca mukavemet gördükten sonra zirve toplantısına inanma. Zirve konferansı gelişen devrimi kösteklemek için yapılmaktadır.

Filistin Devrimi Merkez
Örgütünün Sesi

Halk milis kuvvetlerine, Fedailere, tüm şerefli Arap milliyetçilerine ve Ürdün ordusundaki şerefli ve milliyetçi kişilere,

Amman harabe halinde. Ölü sayısı sekiz bin, kayıpların sayısı ile onbini aşıyor. Hainler devrimi boğazlamak istiyorlardı. Yokedemiyeceklerini anlayınca da İsrail'i tanımak için manevralara giriştiler. 21.9.1970 gününden beri Amerikan kuvvetleri Ürdün'e inmek için gerekçe arıyorlardı. Suriye birliklerinin Ürdün topraklarına girdiği yalanı onlara gerekçe oldu. Amerikan Ürdün'deki vatandaşlarını koruma bahanesi ile 82. paraşütçü birliğini harekete geçirdi. Emperyalistlerin Kongo, Dominik ve Vietnam'da yaptıklarının aynısı burada devrimi boğazlamak va tasviye etmek için yapılıyor.

Filistin Devrimi Merkez
Örgütünün Sesi

Rogers planının suya düştüğünü gören emperyalistler kaybedecek zaman kalmadığı düşüncesiyle harekete geçtiler. Ürdün'deki soytarılarına askerî rejim ilân ettirdiler. Ve peşinden de fedaileri vurmaya başladılar. Fedailer de toparlanarak karşı taarruza geçtiler. Bunun üzerine İsrail ve Amerikan uçaklarının ateş desteği sağladığı bazı satılmış generaller ve subaylar emrindeki ağır silâhlarla donatılmış motorize bedevi birlikleri ile fedailer arasında amansız kanlı

bir savaş başladı. Sadece halktan ve Suriye hükümetinden destek sağlıyabilen fedailer, bütün Kuzey Ürdün'ü ve Amman'ın önemli kısmını kontrolları altına aldılar. Hafif silâhlarla donatılmış çevik fedai birliklerini kolay kolay yakalıyamıyan satılmış Ürdün ordusu, bütün öfkesini sivil halkın üzerine kustu. Yoksul göçmenlerin yaşadığı teneke kamplar ve mahalleler ağır mermilerle hallaç pamuğu gibi atıldı. On gün içinde yirmibeş bin Filistinli öldürüldü.

Emperyalist Amerikan, İngiliz hükümetleri ve siyonist İsrail Hükümeti, köpekleri krala yardım ederlerken; «her türlü dış müdahaleye karşıyım» diye yaygara koparan Sovyet yöneticileri, sadece Suriye'nin fedailere yaptığı yardımı durdurdular ve böylece fedailerin yokedilmesine seyirci kalmak istediler. Rogers plânı karşısında herkesi şaşırtan bir biçimde muhalefet gösteren Irak ilerici küçük burjuva yönetimi, iş başa düştüğünde Suriye Hükümeti gibi fedaileri aktif destek sağlamadı. Bunda Sovyet yöneticilerinin ve Nasır'ın baskılarının da büyük rolü oldu. Yalnız, son günlerde sağlık birliklerini fedailerin emrine verdi. Öte yandan Filistin kahramanı (!) Nasır, Arap Zirve Konferansı tezgâhlıyarak fedailerin ve yoksul Filistin halkının boğazlanmasını kolaylaştırmak istedi. 22 Eylül'de Kahire'de toplanan konferansa Suriye, Fas, Sudan Hükümetleri ve Filistin Kurtuluş Cephesi Komutanı Yaser Arafat katılmadılar. Irak delegeleri ise Kahire'ye geldikleri halde konferansa katılmadılar. Böylece Nasır, Filistin direnişine karşı izlediği teslimiyetci politika ile elinde tutmaya çalıştığı devrimci Arap dünyasının liderliğini yitirmiş olduğunu gördü. Ve asıl önemli olan, marksist - leninist devrimci bir politika izlemeyen Sovyet yöneticilerinin giderek Ortadoğu devrimcilerinin ve uyanan yoksul Ortadoğu halklarının gözünde itibarlarını önemli ölçüde yitirmekte olmalarıdır.

Emperyalistlerin büyük saldırılarına, devrimci ve sosyalist geçinen bazı hükümetlerin ihanetlerine rağmen fedailer ezilmediler. Bunun üzerine, gözü dönmüş cahil bedevi askerleri hastahaneleri basıp yaralı fedaileri baltalarla parçaladılar; bir sözde ateş - kes ilân edildi ve barış sağlandı (!) Ortadoğu'da can çekişen emperyalizm başarısızlığın acısını bir kere daha tadarken, Filistin halkı ile bazı cahil bırakılmış bedevilerin arasına kan dâvası sokmayı başarabildi.

Ak ile karayı bütün Filistinli savaşçıların ve yoksul Arap halklarının gözleri önüne seren bu savaş, mutlaka sağlam bir Filistin Ulusal Kurtuluş Cephesinin kurulmasını sağlıyacaktır. Artık direniş hareketi sadece İsrail'i hedef alan dar askerî çerçevesini parçalamış, amansız bir halk savaşı olma yolunda sağlam adımlar atmıştır. Bundan sonra işbirlikçi Arap rejimlerinin hali dumandır.

ORTADOĞU BİR BÜTÜNDÜR; ARAP HALKLARININ SAVAŞI HALKIMIZIN DA SAVAŞIDIR !

Dünyamızın mutlu geleceği yoksul halkımızın ve ezilen dünya halklarının elindedir. Geri kalmış ülke halkları ne kadar büyük bir dayanışma içinde emperyalizmin üzerine yürür, yeni yeni cepheler açabilir ve sosyalist ülkeler halkları ile kapitalist ülkeler proletaryası da bu savaşa aktif destek sağlıyabilirlerse, mutlu geleceğin süreci de o kadar kısalır. Şüphesiz Çin Hindindeki, Afrika'daki ve Lâtin Amerika'daki cepheler hepimizin cephesidir. Yalnız, Filistin'deki cephe, Ortadoğu'nun şartları nedeniyle çok daha fazla bizim cephemizdir. Çünkü, Ortadoğu'daki herhangi bir halkın diğer Ortadoğu halklarının aktif dayanışmasını sağlamadan tek başına emperyalizmi kesinlikle dize getirebilmesi, onunla bütün ilişkilerini koparabilmesi imkânsızdır. Nasıl Arap halkkları emperyalizme ağır tokatlar vurmadan, onun petrol damarlarını kesmeden halkımızın kurtuluş imkânları tehlikeye düşüyorsa; Türkiye'deki, Akdeniz'deki ve Ortadoğu'nun diğer yerlerindeki Amerikan üsleri yaşadıkça da Arap halklarının ve diğer Ortadoğu halklarının kurtuluşları tehlikeye düşer. Durum böyle olunca, kaba hatlarıyla bütün Ortadoğulu devrimcilere düşen görev; öncelikle kendi halklarının, sömürülen Ortadoğu halklarının gücüne güvenerek ve uzun vadeli bir savaşı göze alarak kitleleri emperyalizme karşı bilinçlendirmek, kitlelerin en iyi unsurlarını bünyesinde toplayan yönetici marksist - leninist çekirdekleri kurmak ve her türlü mücadele şartlarına hazırlanmaktır. Ve giderek mücadele içinde Çin - Hindi halklarının sağladığı dayanışmayı sağlayabilmektir. Ortadoğulu proleter - devrimciler mutlaka Orta - Doğu emekçi halkları arasında emperyalizmin yaratmaya çalıştığı suni çelişkileri yenmesini bilecekler ve Ortadoğuya emperyalizm için amansız bir ateş çemberi haline getireceklerdir. Zafer, halkımızın, Ortadoğu halklarının ve bütün dünya halklarınındır!

İLERİ

Devrimci Gençler Ürdün Elçiliğine Gereken Dersi Verdiler

Ürdün'de, faşist kral Hüseyin'e karşı yiğitçe mücadele veren Arap gerillalarını desteklemek amacıyla Dev - Genç üyeleri Ankara'daki Ürdün elçiliğine gereken tokadı indirdiler.

23 Eylül Çarşamba günü 100'e yakın genç, saat tam 17.15'de Ürdün elçiliğinin önünde toplandı. Gençlerden birisi polislerin şaşkın bakışları arasında elçiliğin ikinci katına tırmanarak, üzerinde «Yaşasın Arap Gerillaları» yazılı pankartı elçiliğin balkonuna astı. Bu arada diğer gençler de, ellerindeki sopalar ve molotov kokteylleri ile elçiliğin dış camlarını parçaladılar. Elçiliğin önünde bir süre «Yaşasın Arap Gerillaları», «Bağımsız Türkiye» sloganlarını haykıran gençler az sonra dağıldılar. Başarıyla organize edilen bu harakette hiçbir militan yakalanmamıştır.

Dev - Genç'in Ürdün elçiliğine verdiği bu dersten sonra, İsrail, Amerikan ve Ürdün elçiliği etrafında toplum polisi olağanüstü tedbirler almıştır. Bu elçiliklerin civarında çok sayıda sivil polisin yanında birer otobüs toplum polisi de halen nöbettedir.

Devrimci Öğretmenlerin Mücadelesi

Türkiye'de egemen olan emperyalizm ve onun yerli işbirlikçileridir, feodal mütegallibedir. Emperyalizme ve onun yerli işbirlikçilerine, feodal mütegallibeye karşı verilen mücadelenin adı, milli demokratik devrim mücadelesidir. İşçik sınıfımızın, yoksul köylülerimizin ve öteki tüm millici ve devrimci sınıf ve tabakaların ulusal kurtuluş mücadelesi, her geçen gün gelişmektedir. Bu mücadelede en etkin durumda olan iki devrimci unsur vardır. Bu iki unsur, özellikle son yıllardaki devrimci eylemleri ile dikkatleri üzerinde toplamıştır. Devrimci gençlik ve devrimci öğretmenler.

Türkiye öğretmenleri, Kemalist bir geleneğe sahiptirler. Kemalist devrimin ideolojisini, özellikle lâikliği, lâik dünya görüşünü uzun yıllar feodal düzen kalıntılarına ve temsilcilerine karşı savunmuşlardır. Türkiye'de, anti - Kemalist karşı devrim hareketinin tezgahlandığı son yirmibeş yıldan beri, öğretmenin bu mücadelesi, çok çetin şartlar altında verilmektedir. Özellikle 27 Mayıstan sonra, sosyalzmin bilimi ile de kendini donatan öğretmen mücadelesi, artık işçi ve yoksul köylülerimizin ve tüm millici sınıf ve tabakaların devrimci mücadelesinin bir parçası olmuştur. Devrimci bir örgüt olan TÖS çatısı altında birleşen öğretmenler, her geçen gün sosyalizmin bilimini daha iyi öğrenmekte ve eylemlerini buna göre düzenlemeye

84

çalışmaktadırlar. Daha şimdiden, Türkiyenin 500 den fazla yerinde devrimci örgütlerinin şubesini açan 70 binden fazla öğretmen bulunmaktadır. TÖS'ün devrimci teorik çalışmaları ve eylemleri içinde yavaş yavaş, ciddi bir devrimci kadro oluşmaktadır. TÖS'ün önümüzeki günlerde daha etkin ve daha devrimci eylemlere girişmesi mümkündür. Ve geçen her gün, Türkiyedeki devrimci mücadelenin yoğunlaşmasında, yeni boyutlar kazanmasında, devrim hareketinin kitlelere ulaşmasında devrimci öğretmenlerin daha fazla katkısı olacaktır.

Bu gerçeği emperyalizm de bilmektedir, onun yerli işbirlikçileri de. Öğretmenlere karşı girişilen ve adına «öğretmen kıyımı» denen karşı devrimci hareketin anlamı budur. Türkiyenin şehrinden köyüne, batısından doğusuna, dört bir yanına devrimci düşünceyi ve onun gerektirdiği devrimci eylemi götürmede öğretmenlerin rolü son derece önemlidir. Başta öğrencilerin yetişmesinde, uyanmasında olmak üzere, özellikle yoksul köylülerin demokratik eylemlere geçmesinde, öğretmenler önemli görevler yapmaktadır. Nerede bir demokratik köylü hareketi, tütün, fındık, üzüm, pancar mitingi v.b. olmuşsa orada devrimci gençlerle öğretmenler birlikte hareket etmişler, köylüleri örğütlemişlerdir. Kitlelerin uyanmasından, demokratik taleplerle devrimci eylemlere geçmesinden korkan emperyalizm ve onun yerli işbirlikçileri, feodal mütegallibe sonunda işin nereye varacağını çok iyi bilmektedir. İşte bu yüzden ki işbirlikçi iktidarın «öğretmen kıyımı» yanına, şimdi bir de faşist komando taslaklarının düzenlediği ve fakat tüm gerici ve karşı - devrimci örgütlerce desteklenen saldırılar başlamıştır. Gün geçmiyor ki bir TÖS lokaline saldırılmasın, bir devrimci öğretmenin evine bomba konulmasın, bir devrimci öğretmen saldırıya uğramasın. Bu kıyım ve saldırıların varlığı ve her geçen gün artması, devrimci öğretmen mücadelesinin doğru yolda olduğunu göstermektedir. Kıyım ve saldırılar öğretmenleri daha fazla bilinçlendirmekte, daha fazla örgütlü hareket etmeye zorlamaktadır. Ve daha önemlisi, saldırılar örgütlenmeyi daha derinleştirmekte, kadrolaşmaya yardım etmektedir. Öğretmen artık taşrada, sadece öğretmen değildir. Öğretmen örgütleri kitlelerle bağ kurmuştur : TÖS lokalleri taşradaki tüm ilerici unsurların, devrimci kişilerin, bilinçlenen yoksul köylülerin uğrak yeridir. TÖS lokallerinde devrimci yayınlar okunmakta, devrimci tartışmalar yapılmaktadır. TÖS lokallerinde artık yavaş yavaş hava değişmektedir. TÖS lokalleri içki içilen, oyun oynanan yerler olmaktan çıkmakta, demokratik köylü hareketlerinin planlandığı karargahlar haline gelmektedir. Emperyalistleri, işbirlikçilerini ve onların beslediği saldırganları korkutan da budur.

Şüphesiz ki, devrimci öğretmen mücadelesinin bir çok eksiklikleri ve aksıyan yanları vardır. Devrimci öğretmen mücadelesinin çözümlemek zorunda olduğu bazı sorunları vardır. Ama bunlar, zamanla ve eylem içinde ve Türkiyedeki asıl büyük devrimci mücadele, kendi iç sorunlarını çözümledikçe, giderilecek aksaklıklardır.

Türkiye öğretmenlerinin mücadelesi, halkımızın mücadelesinin bir parçasıdır. Türkiye öğretmenleri, kendi mücadelelerinin, işçi sınıfının, yoksul köyülülerin mücadelesinin ayrılmaz bir parçası olduğunu her gün daha çok ve daha iyi kavramaktadırlar. Mücadelesini örgütle ve örgüt disiplini içinde veren öğretmen, kendisi için de tek kurtuluş yolunun «tam bağımsız ve gerçekten demokratik Türkiyeyi» yaratmakta olduğunu kavramaya başlamıştır. Bunun içindir ki öğretmen, emperyalizme ve onun yurdumuzdaki somut örneği Amerikan emperyalizmine ve onun bütün uygulamalarına karşıdır. Halkımızı, öğrencilerimizi bu yönde bilinçlendirmekte ve eyleme sokmaktadır. Bunun içindir ki öğretmen, işbirlikçi sermayeye ve onun müttefiki feodal mütegallibeye karşıdır. Toprak mitinglerini, toprak işgallerini, üretici mitinglerini desteklemektedir.

Halkımızın, işçi sınıfımızın, yoksul köylülerimizin ve öteki devrimci ve millici sınıf ve tabakalarımızın mücadelesi başarıya ulaştığı gün, bu mücadelenin bir parçası olan öğretmen mücadelesi de başarıya ulaşacaktır.

Taylan Özgür Anıldı

Bundan bir yıl önce, İstanbul'da bir polis tarafından kahpece öldürülen devrimci kardaşımız Taylan Özgür'ü andık. Taylan Özgür'ün taşıdığı bayrak bu sene daha yükseklerdedir. Vietnam'daki yurtseverlere, Orta - Doğu'daki gerillalara dünyanın bütün ezilen halklarına karşı Amerikan emperyalistlerinin sıktıkları kurşun ile Taylan'ı öldüren kurşun arasında bizce bir fark yoktur.

Taylan Özgür O.D.T.Ü.'nde okuyan ve devrimci mücadelenin en ön safında yürüyen bir devrimciydi. Korku nedir bilmezdi. Vedat Demircioğlu ve Atalay Savaştan sonra, İkinci Millî Kurtuluş savaşımızın üçüncü şehididir. Taylan Özgür yürüttüğü mücadeleyle ve yiğit kişiliğiyle örnek bir devrimciydi.

Taylan Özgür'ün babası, emekli binbaşı Hasan Özgür'de oğlunun şehit edilmesinden sonra son derece metin davranmış ve böylece tüm devrimcilerin saygısını kazanmış bir kişidir. Taylan Özgür'ün ölümünden sonra Hasan Özgür şöyle diyordu : «Yavrumun akan kanı helal olsun... Benim bir oğlum gittiyse, onbinlercesi, yani sizler varsınız. Taylan'ın kanı elbet onları boğacaktır».

Evet, Taylan Özgür'ün şehit edilmesinden 1 yıl sonra devrimci gençlik Ürdün elçiliğine ağır bir tokat indirdi ve buna «Taylan Özgür Harekâtı» dendi. Ayrıca O.D.T.Ü.'de ve Siyasal Bilgiler Fakütlesi'nde yapılan forumlarda devrimciler bu yiğit kardaşlarını andılar.

Burdur'da Devrimcilere Baskı

5.9.1970 tarihinde, dört öğrenci Burdur'un kenar mahallelerinde üzerlerinde «İşçi - Köylü elele Millî Cephede», «Pancar ekicisi haksızlığa karşı savaş», işsizliğe, pahalılığa hayır», «Emekçiler Amerikancı katillere karşı Birleşin» yazılı afişler astı.

85

Ancak bir iki gün sonra polis, devrimci elektrik öğretmeni Kemal Kabaklı'nın oteldeki odasına baskın yaptı. Burada ruhsatsız bir tabanca bulundu ve devrimci öğretmen tutuklandı. Polis bundan sonra, bölgede herkes tarafından devrimci olarak bilinen lise öğrencisi Fevzi Peker ve Eskişehir İktisadi Ticari İlimler Akademisi öğrencisi İbrahim Akın'ı nezarete aldı. Nezarete alınanlardan Fevzi Peker aynı gece saat 23.00 sıralarında, başta emniyet müdürü ve diğer polisler olmak üzere, şehir dışına çıkarıldı ve tarlaların içinde dövüldü. İbrahim ise, karakolda insafsızca dövüldü. Dövülen bu iki devrimciye, eğer karakolda verdikleri ifadelerini mahkemede de aynen tekrarlamazlarsa bu kez karakola yeniden alınıp öldürülecekleri söylendi. Sorgu hakimi öğrencileri tevkif etti. Aynı olaya katıldığı iddiası ile diğer iki devrimci öğrenci hakkında da gıyabi tevkif kararı çıkarıldı. Ancak bir üst mahkemeye yapılan itiraz kabul edildi ve öğrenciler tahliye edildi.

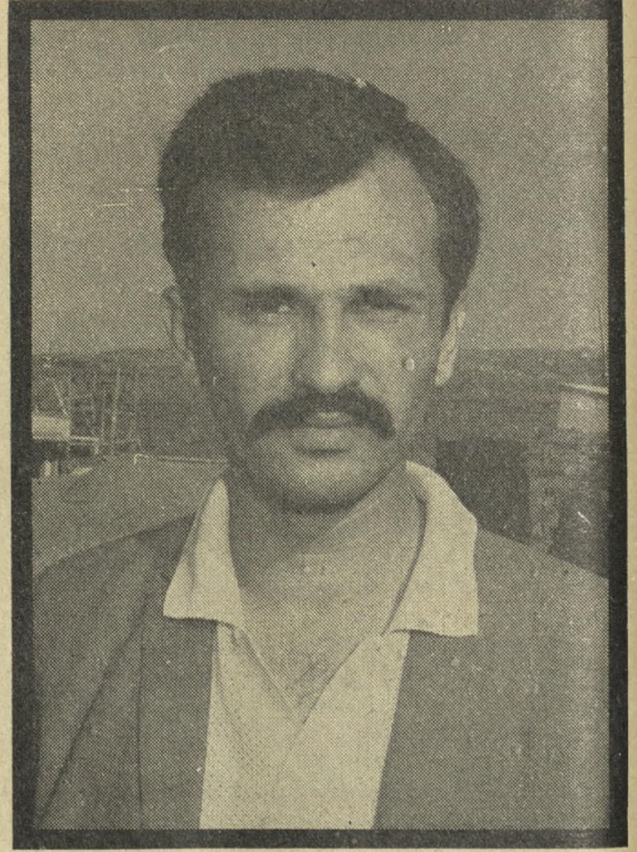
Burdur'da polis, devrimcileri nezarete almakta, tehdit ve dayakla gençleri susturmaya çalışmaktadır. İlde devrimcilere karşı bir terör havası estirilmektedir.

İşçi Sınıfı Yiğit Bir Evlâdını Daha Kaybetti

İşçi sınıfı yiğit bir evlâdını daha kaybetti. YİS (Yapı İşçileri Sendkası) Genel Başkanı Necmettin Giritlioğlu bir kiralık katil tarafından alçakça vurularak öldürüldü.

İzmir'deki Aliağa rafinerisinin Çavuşoğlu - Kozanoğlu işyerinde 500 işçi çalışıyordu. Oniki saat çalışan işçiler, komşu işyerinde sekiz saat çalışan işçilerin aldığının ancak 1/4 ünü alabiliyorlardı. İşte politik bilinçleri olmayan bu işçileri, Türkiy'de proleter devrimcilerinin elindeki tek sendika olan YİS'in Genel Başkanı Necmettin Giritlioğlu örgütledi ve 23 Ağustos tarihinde grevi başlattı .

Grevin başladığı sabah, işçilere gözdağı vermek ve gerekirse işverenin lehine müdahelede bulunmak üzere, bölgeye yerleşmiş olan 500 - 600 kişilik komanda birliğinden ancak bir manga ortada dolaşıyor ve işyerine çok seyrek uğrayan, uğradığı zaman ise saat 11.00 den erken gelmeyen patron Çavuşoğlu saat 8 sularında oralarda gözüküyordu. İşçiler normal olarak kapıları tutmuşlar, gelen arabaları geri çeviriyorlardı. Sovyet teknisyenlerini getiren ilk iki otobüs işçilerin ihtarı üzerine geri döndü. Üçüncü otobüsün şöförü işçileri dinlemiyor, içeri girmek için diretiyordu. Şöföre geri dönmesini ihtar eden Necmettin'e şöför, «Gel Konuşalım» diye kapının yanına çağırdı. Biraz ileriden işbirlikçi Çavuşoğlu kafasıyla işaretini

Necmettin Giritlioğlu

IŞÇİ SINIFI İÇİN DÖĞÜŞTÜ

verdi ve satılmış şöför tabancasını çekip Necmettin'in kalbine kurşunu sıkıp gaza bastı. İşçiler taşlarla otobüse saldırdılar.

Necmettin'in İzmir ve Ankara'daki cenaze törenlerinde Amerikan emperyalizmine ve bütün yerli köpeklerine karşı sonuna kadar mücadele edeceklerine yemin eden işçiler, meselelerinin örgütlenerek milli demokratik devrim mücadelesinin en önünde kavgaya girmek ve devrimi sürdürerek siyasi iktidarı ele geçirmek olduğunu anlamaya başladılar. İçleri, bu zor kavgayı sürdürerek zafere ulaşabilmek için en gerekli ve en keskin silâh olan kendi sınıflarının ideolojisini, yani proleteryanın devrimci ideolojisini öğrenme hırsıyla dolup taştı. Böylece, ekonomik nitelikteki bir işçi grevi Necmettin'in ölümü ve oradaki proleter devrimci arkadaşların doğru yöndeki çalışmalarıyla politik bir nitelik kazandı.

Ne Necmettin arkadaşımızın, ne de diğer proleter devrimci arkadaşlarımızın öldürülmeleri gelişen millî demokratik devrim mücadelemizi durdurabilir. Ezilen halkımız, diğer devrimci dünya halklarının da dayanışması ile emperyalizmi Türkiyemizden mutlaka kovacak, dökülen bütün devrimci kanlarının hesabı en yakın zamanda sorulacaktır.

Emperyalizmin Boyunduruğunu Kıracağız

Dünya halklarının devrimci mücadelesinin yoğunlaştığı merkezlerden birisi de Ortadoğu'dur.

Arap halkları adına fedai örgütlerinin İsrail Siyonizmine ve teşvikcisi Amerikan emperyalizmine karşı silâhlı mücadelesi her gün yeni boyutlara ulaşmaktadır. Emperyalizmin Arap halklarının bağrına soktuğu hançerlerden biri olan gerici Arap rejimleri, gelişen halk savaşına karşı yeni tedbirler almaktadırlar. Ürdün'de Kral Hüseyin emrinde faşist askeri diktatörlüğün kurulması, Arap halklarına tek güvencesi olan silâhlı fedai örgütlerinin tümüne karşı alınan alçakça tedbirlerden birisidir. Emperyalistlerin propagandalarında «kardeş kavgası» olarak nitelendirdikleri son olaylar, Arap halkının silâhlı mücadelelerini yok etmeyi amaçlayan emperyalizme ve işbirlikçisi Kral Hüseyin faşist askeri diktatörlüğüne karşı, Arap halkının baş kaldırmasından başka bir şey değildir. Gün geçtikçe gelişen, emperyalistlerin baskısı altında mücadele azmi güclenen Arap Fedai örgütlerinin silâhlı mücadelesi, önümüzdeki yıllarda bütün Arap halklarını kucaklayan güçlü bir halk savaşına dönüşecektir.

Arap halkının ve Arap silâhlı fedai örgütlerinin mücadelesi, Orta Doğunun bütün halklarına örnek olmaktadır. Bütün halklar için, Orta Doğu'da emperyalizmin ve gericiliğin sömürü ve tahakümünden kurtulma mücadelesi, politik mücadelenin en üst aşaması olan silâhlı mücadele dönemine girmektedir. Çünkü halklara zulm eden, katleden, baskı altında tutan emperyalizm ve gericiler sömürü ve tahakümlerini silâh zoruyla devam ettirmeye başlamıştır. Geri bıraktırdığı ülkelerdeki demokrasicilik oyunu bile, sandıktan hep kendi uşaklarını çıkardığı halde, gelişen demokratik ve politik halk mücadelesi karşısında emperyalist çıkarları ve emperyalist denetimi koruyamaz olmuştur

Böyle bir ortamda Amerikan emperyalistlerinin sömürü ve tahakkümüne terk edilen ülkmizin kurtarılması, yoksul bırakılan halkımızın boynundaki sömürü zinçirlerinin kırılması uğrunda mücadeleye girmek, her gün yeniden başlarcasına devrimci mücadeleyi ülke sathına yaymak bütün yurtseverlerin acil görevi haline gelmiştir. Bütün yurtseverler, halkımızın başını diğer halkların mücadelelerine çevirmek zorundadır. Halkımızın kurtuluşu için başlarımızı, burjuva - demokratik fırtınalarının estiği batıdan kaldırıp, halk savaşı ve silâhlı mücadele fırtınalarının estiği Güneydoğu Asya, Ortadoğu ve Lâtin Amerika'ya çevirmek gerçek kurtuluş yolunu halkımıza gösterecektir. Güneydoğu Asya, Ortadoğu ve Lâtin Amerika halklarının savaş içindeki devrimci pratikleri propaganda, ajitasyon ve örgütlenme konusunda günümüzün en zengin deneylerini vermektedir. Proleter devrimciler olarak ancak, Bütün dünya devrimci deneylerinden ve günümüzün devrimci pratiğinden yararlanıp, işçi sınıfı ideolejisinin ışığında halkımıza kurtuluş yollarını açabiliriz. Halkımızın politik ve demokratik mücadelesinin ancak çağdaş devrimci pratiklerden yararlanarak yeni boyutlara ulaştırabiliriz. Aydın çevrelerden taşıp, işçi köylü kitleleri arasında kök salmaya başlayan devrimci mücadelemizi yeni yeni hedeflere sokabilmek ancak, kitlelerden gelmeye başlayan devrimci ruhu sürekli ayakta tutabilmekle mümkündür. Oportünistler, dar mücadele alanları ve özellikle dünyanın her yanında olduğu gibi parlementer bataklıklar öne sürerek kitlelerin devrimci gelişmelerine darbe vururlar. İşçi sınıfını ve yoksul köylülüğü emperyalistlere ve tüm gerici sınıflara karşı aktif mücadele içinde pişirmek yerine onlara teslimiyeti önerirler. Devrimciler, emperyalislerin saldırganlığının arttığı çağımızda, onların baskı ve zulmüne, kurşun ve işkencesine, kitleleri aktif mücadele içerisine sokarak cevap verirler. Legal ve barışçı yolları cağımızda devrimciler, halk savaşına hizmet ettiği ölçüde kullanırlar. Siyasi partileri, işçi sendikalarını, köylü teşkilatlarını ve bütün kitlevi teşkilâtları, emperyalizmle uzlaşmak amacıyla değil, emperyalizmle daha geniş cephede dövüşmek için kurarlar, geliştirirler, içinde çalışırlar. Bundan dolayı oportünistlerin ve teslimiyetçilerin tersine barışçı ve tüm legal yolları uzlaşma ve halkı pasifize etme amacıyla değil, halkı aktif mücadeleye sokma, yeni yeni sahalarda emperyalistlerle ve gericilerle dövüştürme amacıyla kullanırlar. Emperyalistlerin, gelişen demokratik ve politik halk mücadelesine engel olmak için ülkede kurmayı amaçladıkları faşist rejime karşı mücadele, kitlelerin aktif mücadelesi içinde pişmesiyle başarıya ulaşacaktır. Emperyalistlerin zulüm, baskı, şiddet, kurşun ve işkencesine karşı yurt çapında devrimcilerin örgütlediği bütün demokratik direnişler, Amerikan emperyalizminin somut hedeflerine, uşak ruhlu ağalara, soygunculara, tefecilere ve işbirlikçilerin örgütleiği gerici milis teşkilâtlarına karşı aktif mücadeleler, gençliğin demokratik mücadelesi, işçi sınıfının ve yoksul köylünün politik ve demokratik eylemleri, bir bütün olarak gelişmektedir. Gelecek günlerin, emperyalizmi ve işbirlikçi sömürücü sınıfları yıkacak yumruğu bu gelişmelerin içinden doğacaktır.

EKİM DEVRİMİ 53 YAŞINDA

Ekim Devrimi ezeli düşmanımız çarlığın yıkılışını sağlamıştır. Yerine kurulan ilk sosyalist ülkenin devrimci iktidarı bizim Millî Kurtuluş Savaşımızda biricik kara gün dostumuz olmuştur. Bu yüzden Ekim Devrimine düşmanlık sosyalistten vazgeçtik azıcık millî duygusu olan bir Türk'e yakışmaz.

7 Kasım (Eski Rus takvimiyle 25 Ekim), Ekim Devrimi diye bilinen büyük Sovyet Sosyalist Devriminin gerçekleştiği tarihtir. Ekim Devrimi emperyalist dünya sisteminin çökmekte olduğu, sosyalist düzenlerin kurulduğu çağımızın bir dönüm noktasıdır. Ekim Devrimi, burjuva demokratik devrimler çağının kapandığı, dünya üzerinde Millî demokratik devrimler çağının başladığı bir tarihi olaydır. Ekim Devrimi, dünyada ilk defa bir ülke proleteryasının en yakın müttefiki olan yoksul köylülerle birlikte sınıfsal iktidarını gerçekleştirmesinin başlangıcıdır. Proleterya tarih sahnesinde ilk kez 1848 Burjuva devrimleriyle görünmüştür. Ama onun tarih sahnesinde kazandığı ilk zafer ise Ekim Devriminde olmuştur. Bu kadar önem taşıyan bu olayın, Türkiye' millî kurtuluş mücadelesi verenlerin hiçbir zaman akıldan çıkarmamaları, tarihi deneylerinden çıkarılmış derslerden yararlanmaları gereken çok büyük özellikleri vardır. Hiç bir devrimcinin 1917 Devrimini, onun özel şartlarını ve onun pratiğinden çıkan evrensel gerçeği bilmeden mücadelesini sağlam olarak yürütmesine imkân yoktur. Yarı - sömürge yarı - feodal bir yapıya sahip, her türden küçük burjuva düşüncesinin ve oportünizminin, proleter ideolojisinin içinde at oynattığı Türkiyemizde Ekim Devriminin doğru olarak anlaşılması şarttır. Amerikan Emperyalizminin, kendi ihraç malı anti - komünizm silâhının

88

etkisiyle halkımızın Ekim Devrimini doğru olarak değerlendirmesine engel olunmuştur.

Çarlık Rusya'sının yıkıntısı üzerinde Lenin'in önderliğinde inşa edilmiş olan Sovyetler Birliği, kuruluşundan itibaren dünyadaki millî kurtuluş hareketlerini bütün gücü ile desteklemiştir. Emperyalizmin hegemonyasındaki yoksul halklar kurtuluş mücadelelerinde, her türlü sıkıntılar içinde bulunan dünyanın ilk sosyalist devletinin desteğini görmüşlerdir.

Aynı şekilde, sosyalizmi kuran ülkelerin de emperyalizmin boyunduruğu altında olan ve kurtuluş savaşı veren ülkelerin mücadelelerinin güçlenmesine ihtiyacı vardır. Çünkü kendisi için de en büyük tehlike emperyalizmden gelebilecektir.

Emperyalistlere karşı silâhlı mücadele içinde olan Mustafa Kemal'in önderliğindeki emekçi Türkiye halkı Sovyetler Birliği halkının büyük desteğini görmüştür. Emperyalizmin güçlerinin Rusya'da karşı devrimi gerçekleştirmek istedikleri kurtuluş savaşımız döneminde, Sovyet hükümeti Kemalistleri destekleyerek emperyalistlerin gücünün zayıflamasını sağlamıştır. 1923 Kemalist Türkiyesi ile Lenin'in Sovyetler Birliği dost idiler. Dostlukları bütün dünyayı yutmak isteyen emperyalizme karşı olmalarındandı. Bugün ise Türkiye Nato'nun ileri karakoludur ve halkımıza hem emperyalizm ve işbirlikçileri tarafından ve hem de onların sosyalist hareket içindeki ajanları tarafından Soyetler Birliğine düşmanlık bilinci aşılanmaktadır.

Ekim Devrimi, Bolşevik Partisinin, iktidarı, burjuvazi ve onunla işbirliği eden partilerden aldığı bir harekettir. Proleterya ve en yakın müttefiki yoksul köylüler, yönetimi ele almışlar ve Sovyetler Birliğinde sosyalizmin kurulması yolunda mücadelelerini sürdürmüşlerdir. 1917 Burjuva Demokratik Devriminden önce ve sonra, Lenin ve partisi proleterya diktatörlüğünün kurulması için Mark ve Lenin'in koyduğu ilkeleri ve dünyanın somut şartlarını birleştirmişler, buna uygun strateji ve taktikleri uygulayarak başarıya ulaşmışlardır.

Sonuç olarak Ekim Devrimi, ezeli düşmanımız çarlığın yıkılışını sağlamıştır. Yerine kurulan ilk sosyalist ülkenin devrimci iktidarı bizim Millî Kurtuluş Savaşımızda biricik kara gün dostumuz olmuştur. Bu yüzden Ekim Devrimine düşmanlık sosyalistten vazgeçtik azıcık millî duygusu olan bir Türk'e yakışamaz. Ekim Devrimi doğunun ezilen halklarının, emekçi yığınlarının asırlar boyu süren uyuşukluğuna son veren ve onları dünya emperyalizmine karşı mücadeleye yönelten önemli bir tarihi etken olmuştur.

BREZİLYALILARA

Brezilya'nın herhangi bir yerinden, Brezilya kamu oyuna ve özellikle işçilere, yoksul köylülere, öğrencilere, öğretmenlere, gazetecilere ve entellektüellere, din adamlarına, gençliğe ve kadınlara sesleniyorum.

1964 yılında askerler şiddet yoluyla iktidarı ele geçirdiler ve yıkıntıya yol açtılar. Böylece, askerler utanmadan ele geçirdikleri yönetimi koparıp almak için yurtseverlerin girişmiş olduğu çalışmadan ne şikâyetçi olmalı ve ne de bunu sürprizle karşılamalıdırlar. Yalnız, bu yaratıklar nasıl bir düzeni korumak istiyorlar, bunu sormak gerekir. Öğrencilerin büyük meydanlarda kasten öldürülmelerini mi? Ölüm taburlarının idamları infaz etmelerini mi? Kamu ve Sosyal Düzen Kesiminin ve askerlerin dayak ve işkencelerini mi?

Hükümet ülkeyi gayrı millî bir duruma sokmuştur. Yurdumuzu, Brezilya halkının en büyük düşmanı, Amerika'ya teslim etmiştir. Kuzey Amerikalılar Brezilya'daki en iyi topraklara, atom madenleri de dahil olmak üzere, madeni değerlerimize ve Amazon bölgesinin geniş bir kesimine sahip olmuşlardır.

Ülkemizin topraklarına stratejik roket üsleri yerleştirdiler. Kuzey Amerika Casusluk Teşkilâtının, CIA'nın ajanları ülkemize yerleşerek, Brezilya yurtseverlerini takip eden polise yol göstermeye, hükümete halkı en iyi şekilde ezmenin usullerini öğretmeye başladılar.

MEC - USAID anlaşması (Brezilya Eğitim Bakanlığı ile ABD Uluslararası Gelişme Vekilliği arasında imzalandı) Diktatörlük tarafından yürürlüğe kondu. Bu anlaşmanın gayesi Kuzey Amerikan eğitim sistemini ülkemizde uygulamak ve üniversiteyi ancak zengin çocuklarının gidebileceği bir kuruluş haline getirmektir. Burada öğrenciler, faşist polisin kurşunlarına göğüs germeli ve okuma haklarını kanlarıyla savunmalıdırlar.

İşçilere dondurulmuş ücret ve işsizlik; Köylülere, topraklardan çıkartma, topraklarına kanunsuz el koyma, gaspa yol açma, kiralar, Kuzey - doğululara açlık, sefalet, hastalık........

Brezilya'da özgürlük yoktur. Sansür entellektüel aktüaliteyi susturmak için çalışmaktadır. Din adamlarına zulüm her gün artıyor, papazlar tevkif ediliyor ve hudut dışı ediliyor, piskoposlar saldırı ve tehditlere maruz kalıyorlar.

Hükümet işlerinde rüşvet alıp yürüdü. Asıl utanç verici olan şu ki, en çok rüşvet yiyenler kabine bakanları ve silâhlı kuvvetler subayları arasından çıkıyor. Hükümet mensupları kaçakçılığa ve soygunculuğa göz yumarak krallar gibi yaşıyorlar. Bu arada, devlet işyerlerinde işçi ücretleri yalnızca % 20 oranında artırılıyor.

Enflâsyon, fakirleştirilmiş milyonların iş, yemek ve barınak dilendiği bir ülkede kolay kolay unutulmayacak bir sosyal olay yarattı. Ahlâktan yoksun olan bir diktatörlüğe saygı duyulamaz ve böyle bir yönetim her an için yıkılmaya mahkûmdur. Hükümet, bankalardaki paraya ve bunun dağıtımına bile hâkim olamıyordu. Ayrıca, hükümet ülkenin her tarafında yürütülmekte olan terörist saldırıların ve öteki eylemlerin sorumluluğunu bir yurtsevere hediye ederek, onu mit haline getirmeye çabalarken gülünç oluyor. (Marighella kendisini kastediyor (- çev. -)

Bana yöneltilen bu yalanlar ve büyük suçlamalar karşısında, hükümete ve beni ölü veya diri ele geçirmeye çalışan polislere, kurşunlarımdan başka verecek cevabım yoktur. 1964 yılında silâhsızdım, polisler bana ateş açtığında gereken cevabı verememiştim. Ama o tarihten buyana çok şey değişti.

Aşırı sağcı örgütler saldırılar düzenlemekte, bombalar atmakta, adam kaçırmakta ve katletmektedirler. Fakat hükümetin bu CCC'lere karşı (Komünist Takipçisi Komandolar) en ufak bir harekete giriştiğini görmedik.

Gerillaların böylesine terörünü davet eden şey, hakları ellerinden alınmış politikacılardan değil, tabandan, yani şimdi kitle gücünü kullanmaya yönelmiş olan halkım saflarındaki hükümete karşı kesimden gelmektedir. Onun birlik ve örgütlenme kaynağı budur.

Biz diktatörlüğü, akeri darbelerle, seçimlerle, yeniden demokratlaşmayla veya burjuva muhalefetinin başka herhangi bir biçimiyle yıkmayacağız. Her şeye razı, her şeye evet diyen, diktatörlüğün rızasıyla ayakta duran, her meselede teslimiyetçi, olan ve ancak böylelikle vekillerin ve senatörlerin varlıklarını sürdürebildikleri bir parlementoya inanmıyoruz. Barış içinde bir çözüm yoluna inanmıyoruz. Şiddet şartları en azından suni olarak yaratılmış değildir. Bu şartlar, Brezilya'da, diktatörlük zor kullanarak başa geçtiğinden beri vardır. Şiddet, şiddeti doğurur. Ve bizim tek çıkış yolumuz, şimdi uyguladığımız yoldur; onu, ilk kullananlara karşı, şiddeti halkın çıkarlarına ve halkın zararına olarak kullananlara karşı şiddete baş vurmak. Bizim söylediğimiz, savunduğumuz ve örgütlediğimiz şiddet, halkın silâhlı savaşının, gerilla mücadelesinin şiddetidir. Bu aptallar, Che Guevara'nın ölümünü gerilla savaşının sonu zannettiler. Tam aksine, biz Brezilya'da, bu fedakâr, kahraman gerilla savarçısından esinlenerek, halkımızla birlikte çalışarak, güçlü bir inançla ve bizden yana olan tarihle onun yurtsever savaşını sürdürüyoruz.

Ülkemizde, diktatörlüğe karşı büyük bir direniş hareketi görülüyor. Ve bu hareketin içinden gerilla eylem ve taktikleri doğmuştur. Bana, hükümetin verdiği «Halkın bir numaralı düşmanı» ismini, şerefle kabul ediyor ve bu gerilla eylem ve taktikleri gibi önemli bir işin sorumluluğunu üzerime alıyorum. Gelecekteki hücumları kim düzenleyecek? Bunlar nerede nasıl ve ne zaman başlayacak? Bu, düşmanın boş yere keşfetmeğe çalıştığı bir sır, gerilla hareketlerinin sırrıdır. Devrimci insiyatif bizim elimizdedir. Halen hareket halindeyiz ve daha fazla bekliyecek değiliz.

90

MESAJ

Carlos Marighella

Halk devrimini örgütlerken, gerilla taktiklerini kullanırken gayemiz, ABD'ye karşı haklı ve gerekli savaşı, Brezilya halkının düşmanına karşı toptan devrimci bir savaşı örgütlemektir. Brezilya devrimci savaşı uzun bir savaştır, bir suikast değildir. Bu savaşın tarihi, sokaklardaki öğrenci kanlarıyla, yurtseverlerin işkenceye uğradığı ve öldürüldüğü hapishanelerde, aşağılanan zulme uğrayan papazların eylemleriyle, işçilerin grevleri ve köylülerin ayaklanmalarıyla, şehir ve kırlardaki şiddetli çatışmalarla yazılmaktadır.

Gerilla kuvvetlerinin kaderi devrimci grupların elindedir. Ve güven kaynağı da halkın kabulü, desteği, sempatisi, direkt ve indirekt katkısıdır. Bunu sağlamak için, en alttan en yukarıya kadar her seviyedeki devrimci gruplar eylemde kaynaşmaktadır.

Her eğilimdeki ve her partiye bağlı devrimciler nerede olurlarsa olsunlar bu savaşı sürdürmeli ve gerilla hareketine destek sağlamalıdır. Her devrimcinin görevi devrim yapmak olduğuna göre, biz devrimci eylemlerimizi sürdürmek için hiç kimseden izin almayız, bizim tek sorumluluğumuz devrime karşıdır.

Halkımızın kavgasının son deneyleri bize şunu gösteriyor : Brezilya, Sürpiz saldırı ve pusular, silâh ele geçirmeler, protesto eylemleri ve sabotajlar, kitle gösterileri, «Yıldırım harekâtları», grevler, bina işgalleri, polis ve gerilla kaçırarak karşılığında siyasi tutukluların bıraktırılması gibi, her çeşit gerilla taktiği ve silâhlı eylemin her biçiminin uygulama aşamasındadır.

Şimdi izlememiz gereken temel taktik bu mücadele biçimlerinin, yoğunlaştırılması için devrimci güçleri belirli yerlere dağıtmaktır. Sonra da bu güçleri operasyonel manevralar için toparlamalıyız.

Kırsal alanda ve şehirlerde devrimcilerin çalışmalarına açık olan 3 alan vardır : Birincisi gerilla cephesinde mücadele, ikincisi yığınlar arasında çalışmak ve üçüncüsü ilişkiler konusundaki çalışmaların geliştirilmesidir. Bütün bu çalışmalar el altından yürütülmeli, yer altı grupları örgütlenmeli, polis sızmalarına karşı uyanık olmalı; ajanlar ve polis hafiyeleri ölümle cezalandırılmalı, düşmana hiç bir haber sızmamalıdır. Durum ne olursa olsun, silâh ve cephane gereklidir; devrimcilerin atış gücü artmalı ve etkili olarak kullanılmalıdır. Bildiri dağıtmak ve duvar boyamak gibi küçük işlerde bile kararlılık ve sürat şarttır.

Zaferden sonra halkın çıkarları için gerekli gördüğümüz şeyler şunlardır :

İmtiyaz ve sansürü kaldıracağız.

Yaratıcı güç ve din için özgürlük getireceğiz. Diktatörlük tarafından hapse atılan siyasî ve öteki suçluları serbest bırakacağız.

Siyasi polisi, Millî istihbarat servisini (SNİ), Bahriyeye ait gizli servisi (CELİMAR) ve özellikle baskı yapan polis kuruluşlarını kaldıracağız. Toplu halk mahkemelerinden sonra, ülke içinde yakalanan tüm CIA ajanlarını ve tutuklulara işkence yapmaktan, ateş açmaktan ve idam etmekten sorumlu her polis ajanını ölüme mahkûm edeceğiz.

Kuzey Amerikalıları kovacak, şirketleri, bankaları, toprak holdingleri dahil bütün mallarına el koyacağız.

Devrime karşı olan ve Kuzey Amerikalılarla işbirliği yapan özel kapitalist girişimlerin holdinglerini ortadan kaldıracağız. Dış ticaret, madenler, ilişki kurma ve öteki halk hizmetlerinde etkili bir devlet kontrolu kuracağız.

Latifundia Holdinglerine el koyarak, toprak tekellerine son vereceğiz. Ancak, toprağı işleyen çiftçinin mülkiyet hakkını koruyacağız. Üründen pay alma, kiracılık, muafiyetcilik, imtiyazlılık, yazıyla ödeme, şirket depoları, köylüleri topraklarından çıkarma gibi bütün sömürü şekillerine son vereceğiz ve köylülere karşı suç işleyenlerin hepsini cezalandıracağız.

Büyük kapitalistlerin ve halkı sömürenlerin kanun dışı servetlerine el koyacağız.

Rüşvete son vereceğiz.

Her kadına ve her erkeğe iş verecek, işsizliği ve gizli işsizliği ortadan kaldıracağız. Sloganımız; «Herkesten yeteneğine kadar, herkese emeğine göre» olacaktır.

Kiracıları korumak için eski kira kanunlarını feshedecek, evden çıkarmayı kaldıracak ve kiraları indireceğiz. Ayrıca ev sahibi olmak isteyenlere kolaylıklar tanıyacağız.

Eğitim sistemini yeniden düzenleyeceğiz. Kuzey Amerika müdahalesinin bütün izleri gibi MEC - USAID anlaşmasını da iptal edeceğiz. Halkımızın özgürlüğü ve bağımsız gelişmesi için gerekli eğitim sistemini kuracağız. Bilimsel araştırmaları destekleyeceğiz.

Brezilya'yı, Kuzey Amerikan dış politikasının peyki olmaktan kurtaracağız. Böylece, askerî blokların politikalarından bağımsız olacağız; tüm geri kalmış ülkeler ve anti - emperyalist savaşları destekleyen bir dış politika izliyeceğiz.

Bütün bunlara, işçilerin, köylülerin ve öğrencilerin silâhlı ittifakıyla erişilecektir. Şimdi çekirdeğini gerilla kuvvetinin temsil ettiği bu ittifaktan, Devrimci Millî Kurtuluş Ordusu doğacaktır.

Brezilya, yeni bir bağın eşiğindedir. Toplumumuzda radikal değişmelerin ve böylece tüm Brezilya halkının gerçek haysiyete erişebilmesinin işaretleri görülmektedir.

İktidarı ele geçirmek ve silâhlı adamlarımızla, devletin bürokratik askeri yapısını yıkmak için savaşıyoruz. Halkçı ve devrimci bir hükümet stratejimizin en büyük hedefidir.

ÖLENE KADAR KUZEY AMERİKAN EMPERYALİSTLERİ İÇİN NEFRET,

KAHROLSUN ASKERÎ DİKTATÖRLÜK,
YAŞASIN CHE GUEVARA.

BİR İŞÇİNİ

15 - 16 Haziran 1970

Büyük işçi yürüyüşleri oldu. Ben de yürüdüm.

17 Haziran 1970
Davutpaşa

Örfi idare görevlileri, gün doğarken, polisin tanzim ettiği listelere göre insan avına başladılar erkenden. Kapılar çalınmadan köşe başları inzibatların kordonuna alınıyor. Askeri jeepler harıl harıl, ellerindeki listelere göre tutuklanan insanları belirli yerlere ulaştırmak için yarış ediyorlardı adeta. Ameliyat masasında yatanlara kadar, yüzlerce işçi, aydın isimleri. Davutpaşa, Kartal, Selimiye, Balmumcu toplama kamplarına döndü adeta. Polis karakollarda sıra dayağına yatırıyor bu insanları. Biz Davutapşaya kapatıldık. Asker bize iyi davranıyor.

18 Haziran 1970
Davutpaşa

Çeşitli polis karakollarında feci şekilde dövülen işçi arkadaşların anlattıkları, Türkiyede demokrasi vardır diyenlerin sahtekârlığını somut şekilde ortaya döküyor. Davutpaşa Kışlasına saat 14.00 sıralarında 4 kadın 19 erkek işçi daha getirildi. Kadın arkadaşlarımıza hunharca muamele yapılmış. Burada şok geçiriyorlar hemen tedavi altına alındı bir tanesi. Erkekler yemeklerini zor yiyebiliyorlar. Üstleri başları kan içinde, gözleri suratları mosmor olmuş. Ayakkaplarını giyemiyorlar. 2 - 3 kişi hariç askerliğini dahi yapmamış delikanlılar bunlar.

19 Haziran 1970
Davutpaşa

Emperyalistler ve içimizdeki uzantıları ağa, tefeci, komprador takımının satılık kalemşörleri veryansın ediyorlar. Sabah yemek yerken, herkes kaşıklara bakıyor; üzeri U.S. damgalı kaşıklara. Eksik olmasın başımızdakiler.

Son yakalandıkları zaman başlarından geçenleri anlatıyorlar. Neden hep bu ezilen hor görülen insanlar muhatap olurlar. Anlatıyoruz kendilerine. 274 - 275 sayılı kanun tezgâhlanıp, T.B.M.M.'de onaylanıp işçinin mücadele alanları kimlerin yararına yok edilmek isteniyor. Türk-İş Konfederasyonu ile D.İ.S.K. arasındaki farkı anlatıyoruz. Bu kanunun 27 Mayıs anayasasının getirdiği demokratik hakları geri alma niteliği taşıdığını. Emperyalizmin ne olduğunu, ağayı, tefeciyi, işbirlikçi burjuvaziyi anlatıyoruz. İşçiler zaten hayat pahalılığından şikâyetçi, iş emniyetsizliğinden şikâyetçiler. Yargıtay ve Danıştay kararlarının kimler tarafından uygulanmadığının, demokratik haklarının kimler tarafından geri alınmak isteniğinin bilincine kendiliklerinden varmaya başlamışlar bile zaten. Türk-İş'e bağlı Amerikanın güdümü altındaki sendikalardan yakalarını zor belâ mücadele ede ede kurtarmaya başlamışlar. Şöyle anlatıyorlar. Biz diyorlar onlara Amerikancı sendikacılar diyoruz. Toplu sözleşmeye patronla anlaşıp oturuyorlar. Köpeğe kemik atar gibi bizlere hiç sormadan at

GÜNLÜĞÜ

imzayı diyorlar. Sonra şöyle ilâve ediyorlar. 20 lira gündelik alan günde iki lira zam alsa 1000 işçi çalıştıran bir işveren her iş günü için 2000 TL. 365 gün için 730.000 TL. ödeyecek. Amma Amerikancı sendikalarla anlaşıp 1 lira zam yaparsa 365000 TL. ödeyecek 3 senelik toplu sözleşmede açıktan 1 milyon lira vuracak. Ama bizim sendikamız öyle yapmıyor. «Al arkadaş kâğıdı yaz bakalım istediklerini» diyor. Hayat pahalılığını, zamları, diğer sosyal ve demokratik isteklerimizi, bizim onayımızı ve desteğimizi alarak masaya oturuyor ve alıyor. Sonra işverenler eskisi gibi işçiyi kulağından tutup kapı dışarı atamıyorlar. Birleşip direniyoruz. Biz birleşip ekonomik haklarımızı daha iyi savunuyoruz. Bizler ayrı ayrı fabrikalarda çalışıyoruz ama aynı işi yapıyoruz. DİSK'e bağlı işçiler 25 TL. yevmiye alıyor. Türk-İş'e bağlı işçiler 19 - 20 lira arası yevmiye alıyorlar. Tutuklu işçiler anlatıyor bunları. Siyasi kanaatleri değişik bu işçilerin. A.P.'li, C.H.P'li, G.P.'liler de var bunları söyleyenlerin arasında.

20 Haziran 1970
Davutpaşa

Saat 14.00. Siyasi polis ifadelerimizi almağa geldi. Genellikle siyasi biyografi üzerinde duruyorlar. MİT ve siyasi polis, arşivlerini zenginleştirecek fotoğraflarımızı da çekmeyi ihmal etmediler. Sorguya çekilenler arasında fark gözetilmiyor.

Genellikle sorular şöyle :

Hangi partiye kayıtlısınız? T.İ.P le ilginiz var mi?

Dernek, Sendika v.s. gibi yerlerin hangilerine kayıtlısınız?

Demokratik Devrim Derneği, İşsizlik - Pahalılıkla Savaş Derneği, Devrimci İşçi Birliğine kayıtlı veya kurucu musunuz? Yönetici misiniz?

Sosyalist Aydınlık okur musunuz?

Mihri Belli'yi tanır mısınız,

Millî Demokratik Devrimi savunur musunuz?

Dev - Genç ile ilişkiniz varmı?

15 - 16 Haziran günü neredeydiniz?

24 yaşlarında, Kars ilinden kopup gelen, inşaatlarda soğuk demircilik yapan işçi arkadaşımız şöyle anlatıyor : «İnşaatta çalışıyordum, baktım ki bir kalabalık kopmuş geliyor bayraklar var pankartlar var ellerinde.» Bizleri alkışlıyorlar. Ellerindeki bayrak rüzgârdan uçtu bizim çalıştığımız inşaate kadar. Çekici fırlattım elimden, bayrak mukaddestir askerde öğrendim. Biz mektep medrese görmedik diyor Karslı arkadaşım. Alıp yürüyenlere götürdüm. Yürüyenler bir saat sonra uzaklaştılar. Çok kalabalıktılar. Asker gibi intizamlı yürüyorlardı. «Demirel istifa» diyorlardı. «İşçi - köylü - gençlik el ele Millî Cephede» diyorlardı. Ben ilk defa uyuyurdum bunları. Sonra iki adam geldi aldılar beni sende bayrak varmış gel karakola bakalım dediler. İçeri girer girmez cop ve tekme yağmuru başladı. Ye babam ye, ne anamız kaldı ne avradımız ne satılmışlığımız. Yalnız vuruyorlardı. Kimse necisin demiyordu. Hızlarını alınca karanlık bir yere tıktılar beni. İçerden iniltiler geliyordu. Her nöbet değiştirdikleri vakit yeniden dvöüyorlardı. Polisi kim öldürdü diye soruyorlardı. 7 - 8 kişi kadardık. Bekçiler yorulunca polisler başlıyorlardı. Öyle zaman olduki hiç bir yerimiz ağrımaz olmuştu. Niçin geldiniz İstanbul'a orospu evlâtları. Niçin memleketinde çalışmıyorsun diyorlar. Evli arkadaşlarımıza ise siz şimdi buradasınız biz sizin evinize gidip karınızı kızınızı ananızı s....... gibi küfürler ediyorlardı. Karslı arkadaşımız şöyle ilâve etti «Biz doğuda hayvanlara ot bulamıyoruz, nerede kaldıki insanlara iş bulmak». Tam iki gün sürmüştü bu durum. Gömleğini sıyırdı sırtındaki cop ve tekme izleri ile mosmor kan toplamıştı. Elleri kocaman ve nasırlı idi Karslı Demirci Mehmet arkadaşımızın. Elimi tuttu, kafama bak dedi. Fındık büyüklüğünde şişler vardı orada. Karslı Mehmet'e, Otosan'daki Boyacı Ali'ye Şakir'e, Öğrenci Metin'e, Atabay İlâç Fabrikası'ndaki Ayşe'ye vuranlarda Anadoludan kopup gelen orada işsizlikten, fukaralıktan, ağa zülmünden emperyalizmin iş gücünden yararlanmak için faydalandığı insanlardı. Gözleri bir tuhaftı Karslı Mehmed'in, pazuları iriceydi. Gün ola harman ola dedi... Kars'lı Mehmet var

Mesleği demirci.
Erzurum'lu Mehmet var
Karakolda bekçi.
Biri demirci, diğeri bekçi, ikisi de emekçi.
Bir Ayşe varki köyde Mehmed'i bekler
Yalnız kalmışlığın gölgesiyle
Bir bekçi varki şehirde Mehmed'i bekler
Bilinçsizliğin öfkesiyle
Uyanıyor Ali'ciğim, Selim'ciğim, Hikmet'ciğim
Sıra sende Mehmet'ciğim....

22 Haziran 1970
Davutpaşa

Buradaki arkadaşların ekserisi 3 - 4 kişiye bakmak sorumluluğu taşıyorlar. D.İ.S.K. kendi üyelerine 50 şer lira yardım yaptı. Ekonomik durumları çok bozuk olanlara aramızda yardım kampanyası açılıyor. Arçelik Fabrikasında çalışan yeni evli bir arkadaşımız yüzüğünü gösteriyor «1970 model küfür işittik» diyor. «Niçin yürüyorsunuz» diye sormuşlar karakolda. Anayasadan bahsedecek oldum «Anayasanın da babayasanında avradına başlatma ulan...» dedikten sonra coplar çalışmaya başladı. «Biz» diyor «Üniversitelilerin, liselilerin bizlerin hakkını aradıkları için dövüldüklerini gazetelerden okur ve hiç âzerinde durmazdık ama şimdi anladık. Dayak yediğim için söylemiyorum. Bundan sonra omuz omuzayız. İfademizi bize sormadan yazdılar, zorla imzalattılar» dieyrek bitiriyor sözleri.

k

23 Haziran 1970
Davutpaşa

Haber bültenlerinde hiç bir vatandaşın dövülmediği, hiçbir vatandaşa kötü muamele yapılmadığı yayınlanıyor. Tam karşımda, İstanbul Teknik Üniversitesi Maden Fa-

→

93

kültesi I. sınıf öğrencisi bir arkadaşımız var. «Otobüsü sen devirdin» diye basmışlar sopayı. Öğrenci olup da dayak yemeden kurtulan kaç kişi var toplum polisinden acaba? Her tarafı mosmor İdrarı kanlı geliyor. Askeri doktor bütün dövülenleri muayene ediyor; fakat, adi tıpdan rapor almalarına müsaade etmiyorlar. Askeri usullere göre tutanak tutuyorlar.

24 - 25 Haziran 1970
Davutpaşa

Dört kadın işçi (Atabay İlâç Fabrikası'ndan), 17 erkek işçi ve bir öğrenci örfi idare savcılığından gelen kararla serbest bırakılıyorlar. «24 saat içinde hakim huzuruna çıkarılır» denilen kanun hükmünü develer yuttu galiba.

26 - 27 Haziran 1970
Davutpaşa

Mavi bir polis arabası, görevli askeri personel nezaretinde, 15 kişiyi Selimiyedeki askeri savcılığa götürüp, serbest bırakıyorlar. İfade almağa lüzum görmüyor savcılık. Ne biçim iştir anlayamadık biz de.

28, 29, 30, 31 Haziran 1970
İstanbul

İspiyon ve ihbar müesseseleri tam randımanla çalışıyor. Yalancı şahitler, patronların yağcıları yüzlerce işçiyi ihbar ediyorlar.

1 Temmuz 1970
İstanbul

Sabaha karşı, İstanbul Teknik Üniversitesi yurdunu, askeri birlikler nezaretinde, siyasi polis aramış. «Misafirhane» denilen yatakhanede yatan 7 öğrenciyi alıp götürmüşler. Öğleden sonra aynı ekibin tekrar 6 kişiyi götürüşü başka anlam taşımaktadır öğrenciler arasında.

Polis, ne hikmetse her aramada hiç boş dönmez. Meselâ, teksir mürekkeplerin boş kutularını, aşçının bıçaklarını, kırılan masaların ayaklarını, gazeteleri vasıtası ile yayınlar. Bu defa dinamit ve bir adet silâh bulmuşlar. Hazır örfi idare var; mesele halkımıza öğrenciler aleyhinde propoganda yapmak.

İşbirlikçi iktidar Türkiye'deki Sosyalist hareketi yozlaştırmak, Bağımsızlık ve Demokrasi mücadelemizi kiralık katilleri vasıtası ile yok etme imkânlarının çıkar yol olamıyacağını anlayıp; aradığı desteği sağlıyamadığından, şimdilik gündeminden geri çekip, başka alternatifleri sahneye sürdü. Halkımız ile gençliğin omuzdaşlığını bozmak; gençliğin anarşist olduğu fikrini yaymak; İşte son Teknik Üniversite baskınının ve 13 arkadaşımızın mahkeme önüne çıkarılmadan tutuklamalarının genel karakteri. Devrimci Gençliğin, İşçi sınıfımızın öncülüğündeki tam bağımsız ve gerçekten demokratik Türkiye'yi kurma doğrultusundaki savaşta yerini tam saptaması büyük işçi direnişinde kendini belirlemiştir.

13 kişilik kafile, emniyet I. şubede sorguya çekildikten sonra, Harbiye'deki merkeze getirildi. Nöbetçi amiri binbaşı bizlere: «Burada misafirimizsiniz. Sizlere yatacak yer temin edeceğiz. Merak etmeyin ve bizden hiç çekinmeyin», kabilinden sözler söyleyip gittikten sonra, bazı arkadaşlar «Biz binbaşıyı tanıyoruz» diyerek olayı şöyle naklettiler : «15 gün önce Üniversite lokalinde oturuyorduk. Amerikalıldarla Türk subayları münakaşa edip adliyelik olmuşlar diye haber geldi. 300 kişi kadar Dev-Genç-li öğrenci, saat 19.00 sıralarında adliye sarayına gittik. Duruşmanın sonuna kadar orada kaldık. İşte binbaşıyı oradan tanıyoruz. Amerikalılarla münakaşa edenlerden birisi de oydu».

Saat 22.00 sıralarında, evraklarımızın tamamlanmadığı gerekçesi ile tekrar I. şubeye getiriliyoruz. Aramızdaki bayan öğrenci başka yere, biz 12 kişi müteferika denilen misafirhaneye getiriliyoruz. Burası eski müteferikaya hiç benzemiyor. Bir kaç defa buraya şeref misafiri olarak devrimci fikirleriniz ve eyleminizden dolayı gelmiş iseniz hiç yadırgamazsınız!

Şeklinde değişen önemli bir şey yok. Eşya ve paraları teslim alan mutemet polis memuru ve gardiyanın açtığı demir parmaklıklı kapı, 20x10 ebadında yüksek tavanlı iki ampulun aydınlattığı tek pencereli, yarısı tahta ranzalı havası amonyak kokan 125 kadar insanı barındıran bir yer burası. Burada sırasına göre 150 - 200 insanı barındırılmıştır. Burada suçlu suçsuz her çeşitten insanlar, betonlarda yatarlar. Burada esrar içmekten, ırza geçmekten, sarkıntılıktan yatar insanlar. Burada üçkâğıtçılıktan, hırsızlıktan, yankesicilikten yatarlar. Burada daha iyi yaşamak için suistimal suçundan yatarlar. Burada, bağımsızlık savaşı veren işçiler, öğrenciler de yatarlar. Duvarlarında kadın isimleri vardır, resimler vardır. Herkes sevdiği, inandığı şeyleri yazar, çizer gizlice. «Tam bağımsız ve gerçekten demokratik Türkiye» «Halk Savaşı», «Devrim», «Kahrolsun Amerikan Emperyalizmi», «Dev-Genç» yazıları da yazılmaya başlamıştır bu duvarlara.

Burada kardeşcesine yanyana uyur insanlar,
Volta atarlar,
Bit ayıklarlar,
Sayıklarlar,
İnsanlar...

2 - 5 Temmuz 1970
Selimiye Kışlası

Buradaki tutuklu işçiler ,2. şubede ve jandarma karakolunda dövülmüş, sonra serbest bırakılmışlar. Bunlar ,fabrikalarda sarı sendikacılara karşı yiğitçe işçi sınıfının demokratik hakları için mücadele eden ler. Örfi idareyi fırsat bilenler, çömezlerine emir verip ihbar ve iftira kampanyasını başlatıp yıldırma, işten çıkarma, dövdürtme işlemlerini rahatça sürdürüyorlar. Türk-İş'e bağlı işyerlerinde D.İ.S.K. adına sendikal faaliyetlerde bulunan özellikle Kartal tarafındaki fabrikalarda çalışanlar hem jandarmadan hem de polisten nasiplerini tam anlamı ile almışlar.

6 - 8 Temmuz 1970
Selimiye Kışlası

Özel okullardaki müdürler de fırsatı ganimet bilip devrimci öğrencileri Örfi İdare yetkililerine ihbar ederek yakalattırıyorlar. Örfi İdare Askeri Savcılığı ise 2 - 3 gün alıkoyup sonra serbest bırakıyor. Taksim'de turistik otelde çalışan 4 işçi temsilcisi de işçiler ile toplantı yaptığı gerekçesiyle otel müdürünün ihbarı üzerine 5 gün Harbiye'de tutuklu bırakıldıktan sonra buraya getirildiler. Otelde 45 kişi çalışıyormuş. Türk-İş' bağlı sendikadan istifa edip D.İ.S.K.'e bağlı sendikaya girmişler. Otel müdürü önce tehdit edip «Vazgeçin bu işten» demiş. Bu tehitler sökmeyince «Siz bu işlere karışmayın, aradan çekilin, maaşlarınıza zam yapayım» demiş. Bu temsilci arkadaşlarımız yiğit insanlar «Biz satılık değiliz, arkadaşlarımızı satamayız. Ya hepimiz ya da hiç birimiz» diyerek diretmişler. Diğer işçiler de bu direnişe katılmışlar Aldıkları maaş 200 TL. ile 600 TL. arasında, günde 14 - 15 saat çalışıyorlar. Patron istediği zaman tutup kulağından dışarı atıyor işçileri. Canlarına tak demiş, oturmuşlar «Hep birlikte olursak haklarımızı alırız» demişler. Sonrası malûm;

94

Gizli toplantı yapıyor gerekçesi ile tutuklanmışlar. Diyorlar ki, Otel Müdürü bütün işçileri salona topladı «Ben biraz sonra gelip isteklerini hakkında sizlerle görüşeceğim» dedi. Yarım saat sonra inzibatlar geldi, 45 kişinin içinden bizleri ayırttı ve yakalattı. Bu otelde tek kişilik yatak kirası 200 TL. 100 odası var diyorlar, hiç de boş kalmazmış odalar. Bize gelince, ayda 200 TL - 600 TL. sını çok görürler. Pazar tatili yok, akşam yemeklerini saat 23.00 den sonra yiyebiliyoruz. Bazı günler öğle yemeği hiç yiyemiyoruz.

Örfi İdare Savcılığı, öğrenci ve otel işçilerinin sorgularını yapıp serbest bırakıyor. Saat 12.00 sıralarında İstanbul Teknik Üniversitesi'ndeki aramada yakalanan 13 kişi savcılık tarafından serbest bırakılıyor. Siyasi Polis 3 arkadaşı 15 - 16 Haziran olaylarından dolayı Selimiye Kışlası'nın kapısında tekrar yakalayıp I. Şubeye götürüyor. 3 kişi birbirleriyle konuşturulmıyarak tecrit ediliyorlar. Saat 19.00 sıralarında I. Şube Örfi İdare yetkilileri tarafından sorguları tek tek yapılıyor. Odada 1 daktilo polis, 1 komiser, 1 yüzbaşı sorguları yapıyorlar. Sualleri soran ve yüzbaşı olduğunu söyleyen şahıs önce kendini tanıtıyor, hüviyetini gösteriyor, «Örfi İdare adına sorgunuzu yapıyorum. Sizlerin sosyalist olduğunuzu biliyoruz. Bizim fikirlere hürmetimiz vardır. Türkiyede çıkan sol kitapları sizler kadar bizler de vazifemiz icabı takip ediyoruz. Şimdi bazı sualler soracağız ve sohbet edeceğiz.» diyerek sorguya başlıyor.

2 polis nezaretinde tekrar sorguya çekilmek üzere tutuklandık.

9 Temmuz 1970
İstanbul I. Şube

Akşam 19.30 sıralarında ifadelerimiz ayrı ayrı alınmak üzere aynı odaya sırayla götürülüyoruz. Dünkü kadronun dışında albay olduğunu sorgu sırasında öğrendiğimiz bir kişi daha var. Masanın üzerinde bir teyp var; teknisyen teybi çalıştırıyor. «Sorulara başlamadan dünkü anlattıklarınızdan değiştireceğiniz veya ilâve edeceğiniz varsa söyleyin, aksi halde biz ispat edeceğiz, sonrasına biz karışmayız. Siz Kadıköy'de ve diğer yerlerde olaylara katılmışsınız, dün bize yalan söylediniz, şimdi hesaplacağız.»

«....... sen misin Kurtuluş için bu günkü olayları kısaca anlatacağım. Matbaaya vermedinizse mutlaka yer ayırın. Kadıköy'de çok ölü var 30 kadar, yaralı çok. Bir albay emri vermiş. Bu yürüyüş eskisi gibi değil, 50 - 60 bin kişi yürüyor, tankları barikatları aşıyor işçiler. Arkadaşlar olayları izliyorlar.»

1) Bu konuşmayı sen yaptın. Kimlere satacaksınız Rusya'ya mı? Sen Teknik Üniversite'de ne arıyorsun?

2) Bu haberleri T.K.P.'ye mi gönderiyorsun?

3) Millî demokratik devrimden sonra sosyalizmi kuracaksınız, sonra ne olacak?

4) Kürt ve Lâz Devleti'de kuracak mısınız?

5) Kimdir bu adamlar: Mihri Bell, Vahap Erdoğdu?

6) Sizler Mao'nun dediği gibi serbest bırakıyoruz «Yüz çiçek açsın», sonra çiçekleri koparacağız.

7) Sen Devrimci İşçi Birliği ve D. D. Derneğinin kurucususun, T.İ.P. içindeki faaliyetini harfiyen biliyoruz

8) Öteki sol gurupların hepsi palavracı, en örgütlü sizin gurubunuz. →

9) Gericileride takip ediyoruz, 2 tane astın mı işleri tamamdır.

10) Gökalp telefonda s a n a «D.İ.S.K. te arama yaptılar çocuklara söyle» diyor, söyleyeceğin nedir? Silâhları nereye kaçırdınız?

11) Bizim elimizdeki teypte 16 Haziran günü Teknik Üniversite'ye gelen bütün teliefonlar var, herkes ne konuştu ise burada var.

12) Kaç gurup halinde İstanbul'a dağıldınız?

13) Kimlere görev verdiniz? isimlerini söyle.

14) Teknik Üniversite dahilinde anons verilip, öğrenciler dışarıya çağrılmış, kim çağırdı bunları?

15) Yaralı öğrenci kimdi? Ne yaptınız bu adamı? Kim tedavi etti?

16) Dev - Genç Bölge Yürütmede kimler var? Kimden emir alıyorlar? Sen toplantılara katıldın mı? Üye misin?

17) Dev - Genç'in kaç üyesi var? Kimleri tanıyorsun? 16 Haziranda Teknik Üniversite'de kimleri gördün?

18) Sosyal - Demokratlar sizinle niçin bu olayda işbirliği yapmıyorlar?

19) Şu bizim istediklerimizi yaz seni serbest bırakalım.

20) Merter Sitesinde Lastik-İş lokalinde neler konuşuldu?

21) Mihri Belli ve siz aynı yolun yolcususunuz, biz herşeyi biliyoruz, bu defa elimizden kurtulamıyacaksınız.

22) Sizler küçük burjuva için kaypak diyorsunuz, sizin tahlillerinize göre bizde mi öyleyiz

Tekrar 2 polis nezaretinde ayrı ayrı enterne edilip, dün geceyi geçirdiğimiz odaya getirildik.

10 Temmuz 1970
Selimiye

Sabahleyin, gene ayrı ayrı olarak, Örfi İdare Savcılığı'na teslim edildik. Bizleri sorguya çeken albay bize dünkü sorgu esnasındakinin aksine çok iyi davrandı burada. «Ben de Mustafa Kemal'ciyim Sağ - sol anlamam» diyor. «Ama mertçe mücadele ediyorsunuz, bunu takdir ediyoruz. Ötekiler gibi kıvırmıyorsunuz. Şimdi her şey bizim elimizde, aklınızı başınıza toplayın ve vazgeçin bu işlerden anladınız mı?» diyor.

11 Temmuz 1970
Selimiye

, Özel Mimarlık Mühendislik Okulundan, Okul Müdürünün fırsattan istifade edip gammazladığı 6 devrimci öğrenci daha getirildi. Aynı okuldan M.H.P.'li bir öğrenci daha bu konuya dahil edilmiş. Devrimci öğrencilerin hepsi doğulu arkadaşlar. Anadolu'daki öğrenim yetersizliğini, İstanbul ve büyük şehirlerle mukayese ederek anlatıyorlar. «Bizler» diyorlar, «Ağa, tefeci ve emperyalizmin güdümü altındaki işbirlikçi iktidarlardan, sahte muhalefetin zülmune uğramış fukara köylü çocuklarıyız. Bizim taraflarda köyler insanları ile satılır. Halin vaktin yerinde olursa ağa ve iktidarın dümen suyuna gidersen bey her şey yolundadır. Ama halkın durumunu göz önüne sürersen kominist veya kuyruklu kürt derler bizlere. Yüksek Okul sınavlarına büyük kentlerdeki arkadaşlarımla kültür alanında eşit şartlar altında giremiyoruz. Şarkta çok derslerimiz hocasız geçmekte, aramızdaki bu farklılaşma giderekten okuma imkânlarımızı kısıtlamakta ve bizi Özel Okul denilen ticarethanelere itmektedir. Kentlerde 500 - 600 liraya iş buluyoruz, bekâr odalarına ayda 150 lira adam başına kira veriyoruz, 250 lira da okul taksidi. Geriye kalan para ile kitap, yemek ihtiyacımızı karşılıyoruz. Bunlara, devrimci olmayı bırakın, her düşünen insan itiraz etmez mi?».

M.H.P.'li öğrenci Talat Aydemir'in ihtilâl teşebbüsüne katıldığı için Harp Okulundan tard edilmiş. «ben» diyor. «Emperyalizm, ağa falan anlamam. Türkiye'yi Türkeş (Başbuğ) kurtarır. Büyük Türk Ulusu, Ergenokon'da dağdakı demirleri 72 bin metrederine inip, 72 bin kürekle, 72 bin ton kömürle, eriterek ortaya çıktı. Biz o ulusun çocuklarıyız. Türk Ulusu, yakında yer gök titreyecek ve kendine gelecektir.»

Sungurlar ve diğer fabrikalardan işçiler getiriyorlar, çoğu polis ve patronların raporlarına göre tutuklanıyorlar. Otosan Fabrikası'ndan Çankırı'lı 4 çocuklu işçi arkadaşımızı, Kartal'dan, Emniyet I. Şubeye götürülmek üzere polis memuruna teslim ediyorlar. Bir taksi tutmasını emrediyor memur efendi. «20 liram vardı hepisini verdim. Harem İskelesine gelince, I polis daha geldi yanımıza, beni iskelenin odasına soktular ve şimdiki duruma getirdiler» diyor. Kafasının bir yanı dövülmekten mosmor ve kan toplamış, bir gözü kapalı vaziyette, ağzını zor açıyor, sırtı harita gibi cop izleriyle kaplı, bacakları tekme izleri içinde. Zor taşıyor kocaman gövdesini, suyu dahi zor içiyor .

12 Temmuz 1970
Selimiye

İşçi arkadaşımız sabaha kadar uyumadı. Mendili ıslatıp su içirdik kendisine. Arasıra tutukluları ziyaret eden albay yakınen ilgilendi. Savcılık ifadesini alıp serbest bıraktı, bu işçi kardeşimizi.

13 Temmuz 1970
Selimiye

Askeri Savcılıkta görevli yarbay «Biz sizi serbest bırakıyoruz, polis tekrar yakalayıp getiriyor, ne biçim iştir bu» diyor bizlere. Devlet Mimarlık Mühendislik Akedemisinden 7 arkadaş getiriliyor. 3 emperyalizm uşağı nurcu ihbar etmiş kendilerini, iddiaya göre şöyle demiş bu nurcular : «Bunlar devrimcidir, işçi hareketlerni desteklemek için bizi imtahanlara sokmak istemiyorlar ve sık sık dövüyorlar. 2 arkadaşımızıda ölümle tehdit ettiler». Bunları söyleyince mesele halloluyor. Önce Emniyet Müdürlüğünde devrimcilerin hakkından geliniyor, sonra tutuklanıyorlar.

14 Temmuz 1970
Selimiye

Kurktuluş gazetesi satan iki arkadaşımız daha tutukianı pÖrfi İdare kanunları gereğince İstanbul d-ı şına sürgüne gönderiliyorlar.

15, 16, 17, 18, Temmuz 1970
Selimiye

Savcılık ifadelerimizi almadan bizi sorgu hakimliğine çıkarttı. 5 kişi hakkında tevkif kararı verildi. Kartal Askeri Cezaevine getiriliyoruz.

19 Temmuz 1970
Kartal

İşçiler, Celâl Beyaz'ın mensup olduğu Amerikan uşağı sendikadan D.İ.S.K.'e bağlı Lâstik-İş Sendikasına kayıt olmak için direnişe geçtikleri zaman bu kişi de uşaklığını vesikalandırmış.Celal Beyaz, Direnişi destekleyen öğrenci ve diğer işçi kardeşlerimize «bunlar komünist piçleridir» diyerek, o zaman mensup bulunduğu Kauçuk - İş Sendikası adına (Türk - İş'e bağlı) bildiri yayınlamaya karşı çıkaan devrimci bir sendika ağasıdır. Sonradan Lâstik - İş Sendikasına transfer olmuş ve başkan vekilliğine getirilmiştir. T.İ.P. Bakırköy ilçe kongre-

sinde, ilçe üyesi kardeşlerimizi, aynı ilçenin proleter devrimci üyelerine, Behice Boran - Şaban Yıldız takımı adına saldırtmak istemiş fakat Horoz Çivi Fabrikasında çalışan bu işçi kardeşlerimiz «Bizler bu devrimci işçileri tanıyoruz, toplum polisine ve patronun ukşaklarına karşı omuz omuza haklarımızı müdafâa ettik» diyerek emperyalizmin ve polisin uşağı Celâl Beyaz'a gereken cevabı vermişlerdir.

20 Temmuz 1970
Kartal

Tutukluluk müddeti içinde ordu mensuplarından yakın alâka ve anlayış gördük. Yalnız Selimiye Kışlasında adlî âmir olan bir albay (Örfi İdare Savcılığı ile hiç bir ilişkisi yok) bizleri, yani Teknik Üniversitede Örfi İdare tarafından tutuklananları sorguya çekti. Elinde öğrencilerin yazdığı «Türkiye Amerikan emperyalizminin askeri - politik - ekonomik etkisi altındadır» cümlesini bizlere göstererek, arkasındaki görevli askere seslendi. «Gel oğlum buraya».

— Buyur kumandanım

— Sen hiç Amerikalı subaydan emir aldın mı?

— Hayır kumandanım.

Sonra bizlere dönüp «Gördünüz mü ulan, var mı böyle bir şey? Biz sağın da solunda karşısındayız. Siz derslerinize çalışsanız daha iyi olmaz mı?

21 Temmuz 1970
Kartal

Buradaki tutuklu arkadaşlar 100 kişilik koğuşta fabrika fabrika, ufak koğuşta ise hep birlikte yemek yiyorlar. Dışarıdan gelen yiyecekler birleştirilip ortak kullanıyor. Sendika yöneticileri ve ışçiler ilk gün bu birliğe katılacaklarını ifade etmelerine rağmen nedense olmadı. 8 kişilik sendikacı gurubu dışında herkes disiplinli olarak dayanışmayı sürdüyor. İşçi arkadaşlar birliğin ve dayanışmanın yararını gördükten sonra «onların fazla yiyeceği geliyor evlerinden, bizimle paylaşmak istemiyorlar. Biz her şeyi anlıyoruz» diyorlar. Ve ağaların yüzüne baka baka söylüyorlar bunu. Biz ufak forumlar düzenleyerek sendikalarına sahip çıkmaları gerektiğini anlatıyoruz.

22 Temmuz 1970
Kartal

Haymak Fabrikasında çalışan işçiler jandarma karakolunda en fazla dövülen kişiler. Burada jandarma çavuşu her işçiyi falakaya yatırdıktan sonra Haymak Fabrikasına telefon edip «Görevimizi yerine getiriyoruz» diyor. Mahkemede bu durumu anlattılar. Başka fabrikada çalışanların saçlarını koyun kırpar gibi traş etmişler, bazılarının kafalarının yalnız ortalarını veya yan iyice dövdükten sonra çalıştıkları fabrika önlerinde ve oturdukları kısımlarını 0 numaraya vurmuşlar. semtlerde teşhir edip caddelerde dolaştırmışlar. Karakolda, işçinin ışçiyi falakaya yatırması istenmiş fakat bu aşağılık arzularına nail olamamışlar, bunun üzerien kendileri dövmeye sövmeye başlamışlar. «Ulan» diyorlarmış, «Hanginiz ulan, Karamürsel'de Amerikan üssünün önünde «kahrolsun Amerika» «Bağımsız Türkiye», «Millî ordu» diye bağırdı...».

İzmit'te oturanlar bilirler, Türkiye'nin veya İstanbul'un herhangi bir yerinde işçi - köylü ve öğrenci hareketleri olsa Amerikalılar en seri vasıtalarla çocukları ve karıları ile Karamürseldeki Amerikan hava üssüne kaçışırlar. Amerikalıların neden burada ve Türkiye'nin her yanında askeri üsler kurduğunu anlatıyoruz. Mustafa Kemal'i anlatıyoruz. I. Millî Kurtuluş Savaşının anlamını, bu savaşın dünya tarihine nasıl geçeceğini. Vietnam'ı, Orta-Doğudaki ezilen arap halklarının emperyalistlerin maşası İsrail ile savaşının özünü. Kıbrıs'ı, Libya'yı, Kore'yi karşılıklı tartışıyoruz. İktidarı, ağayı, tefeciyi, satılmış işbirlikçi burjuvaciyi. İşçi arkadaşlarımız bütn meseleleri kavrıyorlar.

23 Temmuz 1970
Kartal

Mahkemeler yeknesak şeklinde devam ediyor. İşçi arkadaşlarımız anlatıyor «Karakolda iki elim ve dizlerim üzerine çöktürdüler, üzerime eşşeğe biner gibi binip, arkama cop ile vurup odanın içinde tur attırdılar. Ayaklarım çıplak olduktan sonra yere tuz döküp üzerinde dolaştırdılar. Sonra ifade bile almadan at imzayı diyorlar. Bu ifadeleri savcılıkta redederseniz, sizi, ister askeri hapishane olsun ister sivil hapishane olsun geri olur öldürünceye kadar döveriz».

24 Temmuz 1970
Kartal

İşçi arkadaşların mâlî durumları çok bozuk. Ziyaret günleri çocuklarına telin ardından ufacık şeker verememenin üzüntüleri belli oluyor. Ev sahiplerinin, bakkal ve diğer alacaklıların işçilerin ailelerini sıkıştırmaları hapishanedekileri tedirgin ediyor. Şinasi Kaya, Hilmi Güner işçi arkadaşların arasına girip bu gibi işlerin halledileceğini anlatıyor, morallerini yükseltiyorlar. Alınan kararlardan en enteresanı da (D.İ.S.K. Yönetim Kurulunda) sendika yönetici kadrosunda çalışanların (Kemal Türkler, Sülker; Cavit Şarman, Yaşar Önsen, Hilmi Güner, Şinasi Kaya) hapiste maaşlarını tam olarak almalarını sorduğumuz zamanda «fakat bizde şimdilik tam maaş almıyoruz, avans şeklinde alıyoruz» diyorlar.

25 Temmuz 1970
Kartal

Burada işçi arkadaşların sofraları mütevazi, askere çıkan yemek ne ise onu yiyorlar. Sendika yöneticilerinin yemekleri, her şeyleri ayrı.

26 Temmuz 1970
Kartal

İşçiler ve öğrenci arkadaşlar olayların kritiğini yapıyorlar. Müthiş işçi sınıfımızın bu yiğit kitlesinde bir ilerleme ve bilinçlenme var. Bazı işçiler ise, şöyle diyordu: «Sizleri bize yanlış anlatmışlar, sizler bizlerin (Kemal Türkler, Kemal Sülker; insanlarıyız. Bizde işçiyiz, alın terimizi satıyoruz, bizim köyde de ağa var, sizin köyde de. Bizim köyde de okul, su, elektrik, yol yok, sizin köyde de. Siz Türkiye'nin meselelerini biliyorsunuz, biz bilmiyoruz, bize öğretin».

İçlerinden bazıları Orhan Kemal'i, bazıları hiç okumadıkları Cumhuriyet, Akşam gazetelerini okuyor.

27 Temmuz 1970
Kartal

Akşam yemeklerinden sonra avluda 2. koğuşun mahkûmlarıyla toplanıyoruz. Çöp tenekesinden darbuka yapıldı, kaşık çalan arkadaşlardan kurulu saz takımıyla türküler söyleniyor. (Drama köprüsü dardır geçilmez, Köroğlu, Zeybek havaları...) ve millî oyunlar oynanıyor. Sonra marşlar başlıyor (Gün doğdu hep uyandık - Siperlere dayandık) (Olur mu böyle olur mu - Kardeş kardeşi vurur mu) (Ankara'da meclistesin Mebus musun yoksa nesin) (Hayat denilen kavğaya girdik - Çelik adımlarla yürüyoruz) (Hey Dev - Genç'li

(devamı 31. sayfada)

97

HO Şİ MİNH BÜTÜN KALBİNDE

Vietnam İşçi Partisi Merkez Komitesi ve Vietnam Demokratik Cumhuriyeti Devlet Başkanı Ho Şi Minh bundan 1 yıl önce, 3 Eylül 1969'da ölmüştü. Ölümünün 1. yıldönümünde Türkiye'de hiçbir gazete ve dergi Ho Şi Minh'i hatırlamadı. Büyük devrimciyi saygıyla anarken, Vietnam İşçi Partisi Merkez Komitesinin, Birinci Sekreter Le Duan tarafından okunan, beyanatını yayınlıyoruz.

Bütün ülkedeki yurttaşlar ve savaşçılar,

Çok sevdiğimiz ve saygı duyduğumuz Başkanımız Ho Şi Minh artık yok!

Bu çok büyük bir kayıptır! Üzüntümüz sınırsızdır!

Halkımız ve Partimiz dahî bir liderini ve büyük bir öğretmenini kaybetmiştir.

Uluslararası komünist hareket, ulusal kurtuluş savaşları ve bütün ilerici insanlık şanlı bir savaşçıyı, en sadık yoldaşlarını aziz bir dostunu kaybetmiştir.

Halkımız ve bütün ülkedeki savaşçılar, onun için, büyük bir kederle yas tutuyorlar! Bütün dünyadaki dostlarımız ve kardeşlerimiz derin kederimizi paylaşıyorlar.

Altmış yıldır, gençliğinden son anına kadar, Başkan Ho Şi Minh, hayatını, halkımızın ve dünya halklarının devrimci dâvasına adadı. Zorluklar ve fedakârlıklarla, çok asil ve zengin, ölçüsüz derecede saf ve güzel olan coşkun bir yaşamı vardı.

Ateşli yurtseverliğiyle, Başkan Ho Şi Minh, halkı ve ülkesi için kurtuluş yolunu gösterecek olan ışığı, Marksizm - Leninizmi benimsedi. O, Marksizm - Leninizmi ülkemizin koşullarına yaratıcı bir ruhla uygulayan ve bundan, Vietnam Devrimi için dersler çıkaran ve devrimin adım adım, zaferden zafere ilerlemesini sağlayan ilk Vietnamlıydı.

Başkan Ho Şi Minh, Partimizin kurucusu, lideri ve yetiştiricisi Vietnam Demokratik Cumhuriyetinin ve Ulusal Kurtuluş Cephesinin kurucusu, Vietnam halk silâhlı güçlerinin en çok sevdiği kişidir. O, Partimize, halkımıza, ordumuzun tümüne başkanlık eden ve bunları tek bir vücut halinde birleştiren ve böylece anayurdumuzun tarihine en parlak sayfaları yazan şanlı bir sancak ve ilk kişidir.

Halkımız, ulusumuz ve yurdumuz Ho Şi Minh'i, büyük millî kahramanı ortaya çıkardı ve o şimdi, sırayla, bunların tümünü zaferle kucaklıyor.

O, ulusumuzun temel karakterinin timsalidir; O, Vietnam halkının dört bin yıllık tarihinin ortaya koyduğu boyun eğmez isteğin sembolüdür.

«Özgürlük ve bağımsızlıktan daha değerli bir şey yoktur.»

«Bağımsızlığı kaybederek köle olmak yerine her türlü fedakârlığa katlanmayı tercih ederiz.»

Bu sözler, anayurdun, şu andaki yurtseverce çağrılarıdır, atalarımızın ezelden beri yaptıkları çağrılardır, bütün gelecek nesillere karşı kutsal ödevimizdir. Ho Şi Minh şöyle diyor :

«Vietnam tek ülkedir, Vietnamlılar tek bir millettir.»

«Güneyin kanı Vietnamlının kanıdır, vücudu Vietnamlının vücududur.»

Hayattayken, Güneyin kurtuluş devriminin her adımını yakından izledi; gece gündüz, sonsuz bir aşkla Güneydeki yurttaşlarımızı ve savaşçılarımızı düşündü.

Ondan ayrılırken, yemin ederiz ki :

Ulusal Bağımsızlık bayrağını sonuna dek yükseklerde tutacağız, Amerikan saldırganları ile savaşacak ve onları yeneceğiz. Güneyi kurtaracak, Kuzeyi savunacağız ve ülkeyi onun arzusuna uygun olarak yeniden birleştireceğiz.

Başkan Ho Şi Minh'in en kutsal saydığı istek, anayurdu kurtarılmış ve halkı mutlu olarak görmekti. O, şöyle diyordu : «Yalnızca tek bir isteğim vardır, en ciddi bir istek - ülkemizin tam bağımsızlığa kavuşması, halkımızın tam özgürlüğe kavuşması ve bütün yurttaşlarımızın yeterli gıda, giyim ve eğitime kavuşmasıdır.» Ho Şo Minh, şöyle devam ediyordu : «Kuzey, Sosyalizme doğru ilerlemek zorundadır.»

Hayattayken, Kuzey ve Güneydeki, ovalardaki ve dağlardaki, yaşlısından gencine, erkeğinden kadınına ve çocuğuna kadar tüm halkına sıcak bir sevgi gösterdi. Bu dünyadan ayrılırken, tüm halka, tüm Partiye, tüm orduya, yeğenlerine, gençliğe ve çocuklara «sınırsız bir sevgi» bıraktı.

Ondan ayrılırken, yemin ederiz ki :

Yurdumuzun uygarlığa ve yurttaşlarımızın mutluluğa erişebilmelerini sağlamak yolunda, bütün gücümüzü onun, işçi sınıfı ve halkımız için mücadele ettiği sosyalizmin yüce idealini gerçekleştirmeğe hasredeceğiz.

DÜNYA HALKLARININ YAŞIYOR!..

Başkan Ho Şi Minh, Partimizin sımsıkı bir şekilde kenetlenmesi uğruna büyük dikkat ve çaba harcadı. Ho Şi Minh, şöyle diyordu : «Partimizin gücü, onun birliğine ve tek bir düşüncede olmasına bağlıdır.» Ho Şi Minh, ulusal birliğin, Kuzey - Güney kardeşliğinin canlı bir timsaliydi. Şöyle diyordu : «Birlik, birlik daha fazla birlik. Başarı, başarı daha fazla başarı.» O, herzaman, birliği ve yurttaşlarımızla yoldaşlarımıza karşı olan sevgi geleneğimizi korumamızı ve yükseltmemizi salık vermiştir.

Ondan ayrılırken, yemin ederiz ki :

Partimizin birliğini, gözümüzün bebeği gibi bütün gücümüzle koruyup güçlendireceğiz. Partimizin savaşçı gücünü ve ulusal birliğin nüvesini arttıracağız ve Vietnam işçi sınıfının ve halkımızın devrimci savasının kesin zaferini sağlayacağız.

Başkan Ho Şi Minh, yurtseverlikle proleter enternasyonalzimini sımsıkı bir şekilde birleştiren yüce bir semboldür. O, kalbini ve kafasını hem Vietnam Ulusuna ve hem de bütün dünya proleteryasına ve ezilen halklarına adamıştır. Karl Marx'ın ve Lenin'in sadık bir tilmizi olan Başkan Ho Şi Minh, yalnız büyük bir yurtsever değil, fakat aynı zamanda yirminci asrın uluslararası komünist hareketi içinde ve ulusal kurtuluş savaşlarında da üstün bir savaşçıdır. Başkan Ho Şi Minh, bize daima, Vietnam devriminin büyük dâvası uğruna ve dünya devrimine karşı olan büyük ödevimiz uğruna, dikkat ve çabamızı uluslararası dayanışmanın korunmasına hasretmemizi öğretmiştir.

Ondan ayrılırken, yemin ederiz ki.

Başkan Ho Şi Minh'in gösterdiği saf enternasyonalist duyguları sonuna dek yüksekte tutabilmek için, sosyalist kamptaki ve kardeş partiler arasındaki birliği ve dayanışmayı Marksizm - Leninizm temelleri üzerinde yeniden kurmak ve geliştirmeye katkıda bulunmak için hiçbir çabayı esirgemeyeceğiz; Hindiçini halkları arasındaki dostluğu ve dayanışmayı güçlendireceğiz; dünya halklarının barış, demokrasi ve sosyalizm uğruna yürüttükleri mücadeleye aktif bir şekilde katkıda bulunabilmek amaciyle, diğer halkların devrimci hareketlerine yürekten destek göstereceğiz.

Ho Şi Minh'in yüce hayatı, devrimci cesaretin, bağımsızlık ve egemenlik ruhunun, derin halk sevgisinin, alçak gönüllülüğün ve sadeliğin sonsuzluğa-

dek parlayacak olan örneğidir. Başkan Ho Şi Minh, bize şunu öğretti : «Partimiz mutlak saflığını korumalı ve halkın hizmetkârı ve lideri olma rolünün değerini ispat etmelidir.»

Ondan ayrılırken, yemin ederiz ki :

Hayatımız boyunca onun vasıflarını ve çalışma tarzını öğreneceğz, zorlukları ve fedakârlıkları korkusuzca karşılayacağız, halka ve Partiye sadık savışçılar olmak için kendimizi eğiteceğiz, onun yoldaşları ve tilmizleri olmaya lâyık olacağız. Onu örnek alarak, tüm halkımız ve gençliğimiz, ülkelerini yönetmek, yeni toplumu yönetmek ve onun yenilmez bayrağını nihai hedefe kadar taşıyacak yepyeni kişiler olarak çelikleşmek yolunda, hertürlü çabayı göstereceklerine söz veriyorlar.

Başkan Ho Şi Minh artık yok! Fakat o bize son derece değerli bir miras bıraktı. Bu da, ulusu-

(Devamı 30 sayfada)

99

ŞİLİ'DE HALK CEPHESİ İKTİDARI

Yalnız okur - yazarların oy kullanabildikleri Şili seçimlerini marksist Allende kazandı. Şili'de geçmiş yıllarda da Halk Cephesi iktidara gelmiş (meselâ 1938 ve 1944) ama başarılı olamamış ve yerini sağcı hükümetlere bırakmıştı. Ordunun seçim sonuçlarına her zaman saygılı kaldığını hatırlayanlar Allende'nin kararlı tutumuna bakarak bu sefer Halk Cephesinin uzun olacağını söylüyorlar. Osya seçim kampaiyası sırasında bile ABD rahat durmamıştır Amerikan Haberler Merkezi 1948 Çekoslovakyası hakkında bir filmi göstermeye girişmiş, buna devrimci militanlar engel olmuşlardır (Emperyalistler 1948'de Komünistlerin parlamento içi bir ayak oyunu ile Çekoslovakya'da iktidara geldikleri iddiasındadır.) Dünyanın en zengin bakır rezervlerinden birine sahip olan Şili'de Amerikan şirketlerinin egemenliği vardır. Bakır madenleri üç ABD şirketine aittir. Dünyanın başlıca bakır şirketlerinden biri olan Anaconda kârlarının % 60'ını Şiliden elde etmektedir. Yüzölçümü Türkiye kadar olan Şili'de 8 milyon insan, ülkenin bütün tabii zenginliklerine rağmen, sefalet içinde yüzmektedir. Ülkede bakıra ilaveten nitrat, manganez, kömür demir, altın ve gümüş madenleri vardır. İhracatın büyük kısmını teşkil eden madenleri vardır. Bu madenler, bakırda oluğu gibi, ABD şirketlerinin elindedir. İnce bir şerit halinde uzanan Şili değişik coğrafi şartlar sayesinde halkını rahatça yaşatabilecek olanaklara sahiptir. Halkın % 70'i şehirlerde yaşamaktaysa da bu rakkam ülkenin sanayi toplumu olduğunu göstermez. Hızla topraklarını ağalara kaptıran köylüler şehirlere akmış ve gecekondu mahallelerini meydana getirmiştir. Şili bir sanayi toplumu olsaydı toprak reformu vaadi politikacıların balonu olmazdı. Oysa sağcı politikacılar bile toprak reformu lâfını dillerinden düşürmemektedirler.

1930'larda dünyanın birkaç ülkesinde Halk Cephesi iktidara geçmişti. 1936'da Ispanya'da ve Fransa'da, 1938 ve 1944'de Şili'de seçimleri kazanan Halk Cephesi (ki, 1935 yılında Komünist Enternasyonal tarafından faşizme karşı birleşik cephe önerilmişti) iktidarları kısa ömürlü olmuştur. Bunların içinde en ilginci İspanya'daki Halk Cephesidir. Komünistlerin bütün uyarmalarına rağmen faşistleri küçümseyen ve Franko'nun Afrika'da ordu toplamakta olduğunu görmezlikten gelen Halk Cephesi liderleri kanlı bir iç savaşa zemin hazırladılar. Faşist Almanya ve İtalya'nın açık; İngiltere, Fransa ve ABD'nin gizli desteti ile Franko milyonlarca insanı öldürerek iktidara geçti.

Küba'da Batista hükümetini deviren Kastro ve arkadaşlar da marksist - leninist değildi ama, yaklaşan ABDtehdidini görünce kararlı bir tutum takınmaktan çekinmediler. Seçimleri kazanmış olan Allende'de marksist olduğunu söylüyor ama Kastro'nun aksine,dayandığı silâhlanmış ve örgütlü bir halk gücü yok. Eğer vaad ettiği gibi toprak reformuna girişirse, madenleri yabancı sömürüsünden kurtarırsa, ABD Küba'dan pek çok ders aldığı için yerli - yersiz yapılacak bir müdahelenin halkı Allende çevresine birleştireceğini ve bu güne kadar politikaya karışmamış olan orduyu ABD'ye düşman yapabileceğini herhalde hesaplamaktadır. Üstelik Şili, faşistlerin iktidarda olduğu Arjantin ile komşudur. ABD Şili'de bir iç savaşa yol açarsa evdeki bulgurdan da olabilir. ABD'yi derhal müdahale etmekten alıkoyacak diğer bir faktörde şudur : Lâtin Amerikada solcular başlıca iki gruba bölünmüştür. Moskova taraftarı Komünist Partileri seçimle işbaşına gelebileceği tezini savunurken diğer gurupda Küba örneğini göstererek silhlı mücadele yolunu izlemektedir. Allende'nin başarısı muhakkakki birinci teze kredi kazandıracaktır (Allende'nin üyesi olduğu Sosyalist Parti sosyalist kampta tarafsız bir tutum izlemektedir. Burjuva basınında «Kastrocu» diye tanıtılan grup ise bu partinin içinde bir kliktir). ABD için seçimle iktidara geçme tezi ehven-i şerdir. Şili'de yeni Che Guevara'lar çıkması işine gelmez. Oyunu burjuva kurallarına uyarak oynamak zorunda kalacak olan Halk Cephesi nasıl olsa zamanla yıpranacak ve unutulup gidecektir. Daha önceki Halk Cephesi iktidarında görev almış olan Allende geçmişten gereken dersleri çıkarmışmıdır? Yeniden ekonomik krize girmiş olan ABD sabırla bekleyecekmi? Yakın gelecekte bunları öğreneceğiz. Şili'deki bu ilginç gelişmeleri izlemek bizlere de pek çok dersler verecektir.

ALMAN MİLİTARİZMİNİ GÖZDEN KAÇIRMAYALIM

Federal Almanya sekiz aylık ön hazırlıklardan sonra Sovyetler Birliği ile bir barış anlaşması imzalamıştır. Çeşitli yorumlara yol açan bu olayı incelemeden önce Federal Almanya'nın 2. Dünya Savaşından sonraki gelişimini görelim.

Almanya 1945'de Kızıl Ordu tarafından işgal edilmeye başlandığı zaman ABD artık SSCB ile dostluğun sona erdiğini anlamıştı. Bir yandan Hiroşima ve Nagazaki'de patlattığı atom bombasıyla Sovyetleri dolaylı olarak tehdit eden ABD diğer yandan da Almanya'nın Sovyetler ile beraber kurtarıldığı izlemini yaratmak için Berlin'e yürüdü. Savaş sona erdiği zaman ortada 75 yıllık Alman devleti diye birşey kalmamıştı. Bütün hayatı boyunca temkinli bir dış politika izleyen Stalin Almanyanın ABD nüfusundan arınmış, tarafsız bir ülke olmasını isti-

yordu. Bunu gerçekleştirmek için de Alman komünistlerinin sosyal demokratlar ile koalisyon yapmasını salık verdi. Oysa ABD nin hesapları başkaydı. Kimi akl-ı evvel Amerikan generalleri Almanyanın bir tarım ülkesi haline getirilmesini önerirken daha kurnazca planlar hazırlamaktaydılar. ABD Almanya'yı sosyalizme karşı ileri bir karakol olarak canlandırmaya karar vermişti. Sovyetlerin bütün teklifleri geri çevrildi ve Adenaur'un başkanlığında ABD'nin dümen suyunda bir hükümetin kurulmasına girişildi. İşte bunun üzerine Sovyetler Birliği ve Alman komünistleri kesin tavır takınmış ve Almanya ikiye bölünmüştür.

Adenaur, kısa bir süre sonra, Federal Almanya'nın yeni dış politikasını açıkladı : «Bizim politikamız doğudaki yurttaşlarım en barışçı yollarla kurtarılması ve Avrupa birliğidir. Bütün Almanya'nın temsilcisi olarak bunları söylüyorum.» Sosyalist doğu ile Amerikanın kuklası olan batının «barışçı yollarla» birleştirilemiyeceğini Adenaur da biliyordu. Hesap açıktı, Alman emperyalizmi canlanıyordu. Aynı yıllarda soğuk savaşın etkisine kapılan marksistleri uyarmak için yazdığı bir yazıda Stalin, Üçüncü Dünya Savaşından söz ediyor bu savaşın da emperyalistler arası çelişkilerle körükleyeceğini yazıyordu. 1950 lerde Stalin'in gösterdiği uyanıklığa dikkat edelim. O tarihlerde Alman militarizmi tekrar ayaklanmanın hazırlıklarına başlamıştı ve yanında sadık dostu Pentagon vardı. Gestapo üyeleri, Nazi avukatları ve diplomatları yavaş yavaş idari kademede yerleşmeye başlamıştı. Bu adamların bir kısmı bugün Hitler zamanında bulundukları seviyenin de üstüne çıkmışlardır. Örneğin eski Nazi avukatı Kissinger 1958 - 1966 arasında başbakanlık yapmıştır.

Bu tür örnekler çoğaltılabilir. Yalnız görüyoruzki, 1960'lardan bu yana Batı Almanyada oligarşi, militarizme ve emperyalist amaçlı girişimlere hız vermiştir. Bunun sebebi ise açıktır : ABD tarafından sosyalizme karşı batı Avrupanın bekçi köpeği olarak beslenen Alman kapitalizmi artık kendi başına bir varlık haline gelmiştir. Sanayi hızla monopolleşmektedir. 1960'da piyasanın yarısına hakim olan monopoller 1968'de % 60 hakimiyet elde etmişlerdir.

Yaygın bir kanaate göre I. Dünya Savaşı'ndan yenik çıkan Almanya Hitler zamanında silâhlanmış bulunuyordu. Bunun doğru olmadığı meydana çıkmıştır. Versay anlaşması ile silâhsızlanması kararlaştırılan Almanya daha 1925'lerde hazırlıklara girişmişti ve 1933'de Hitler iktidara geçtiği zaman elinde silâhlanmaya uygun bir temel vardı. Bugün de durum pek farklı değildir. İlk hazırlıklar 1950 - 60 arasında tamamlanmış ve son yıllarda dev bir militarizm doğmuştur. İngiltere, Hitlerin silâhlanmasını el altından desteklemişti. ABD ise bunu NATO kanalıyla çok daha güçlü bir şekilde gerçekleştirdi. Federal Almanyanın askeri giderleri 1950 - 60 arasında toplam olarak 825 milyar T.L. tutuyordu. 1971 yılı askerî harcamaları ile 92 milyar TL. olarak hesaplanmıştır.

Bütün bu askeri masrafların amacı Neo - Naziler tarafından gizlenmiyor. Yalnız Hitlerin uyutmaca taktiklerini yeniden pazarlayıp «barışçı yollar» dan söz açıyorlar. Brant'ın da belirttiği gibi Federal Almanya'nın politikası «yeni doğu» politikasıdır. Yani Batı Almanya tekelci kapitalistlerinin her çeşit alçakça yollarla Doğu Avrupaya doğru genişleme ve saldırı politikasıdır. Yine Brant izlediği politikanın eski Alman hükümetlerinden farklı bir şey olmadığını da açıklamıştır. İlk defa Almanya'nın 1937 sınırlarına kavuşmasıdır. Federal Almanya televizyonunda hava raporu okunurken kullanılan haritalar bile Almanyayı 1937 sınırlarında göstermektedir. 1967 fuarındaki Federal Almanya pavyonunun planı 1937 sınırlarındaki Almanya şeklinde idi ve pavyon bir sürü harita ile dolu idi. Luftansa şirketi yolcularına Almanya'nın mutlaka (ama barışçı yollarla!) birleştirileceğini yazan broşürler dağıtmaktadır. Ikinci hedef ise kasten karışık bir biçimde sunulan «Avrupa birliği» meselesidir. Federal Almanya bir taraftan Avrupa birlikğine taraftar görünüyor. Gerekçe olarak ta ABD'nin komünizme karşı yürüttüğü «dünya çapındaki»savaşta Amerika Birleşik Deletlerinin Avrupalı dostlarınca yeteri kadar desteklenmediğini ileri sürüyor. Oysa birleşmiş bir Avrupa ABD'nin bu «kutsal mücadele» sinde esaslı bir destek olabilecektir. Diğer taraftan Sovyetlerin tüm Avrupa ülkeleri ile imzalayacakları bir barış anlaşmasına Federal Almanya yanaşmamıştır. Avrupa birliği (burada kastedilen kapitalist Batı Avrupadır) pek çok pürüzler dolayısıyla «barışçı yollardan» pek sağlanacağa benzememektedir. Federal Almanya'ya göre ise bu birliği kuracak güce sadece kendisi sahiptir. Ama bu niyet gizlenmekte ve birleşik Avrupanın kime karşı bir güç olarak çıkarılacağı bulanık tutulmaktadır.

Bütün bu gelişmeleri gördükten sonra insan ister istemez 2. Dünya Savaşı arifesine imzalanan Sovyet - Alman saldırmazlık paktını hatırlıyor. Stalin Alman militarizminin niyetlerini savaştan 10 yıl kadar önce farketmiştir. Ortada görünür hiç bir sebep yokken Sovyet halkı Alman aleyhtarı bir propaganda ile hazırlanıyor ve Sovyet diplomatları İngiltere ve Fransa'yı sürekli olarak Almanyaya karşı uyarıyorlardı. Bu ülkelerin liderleri ise Hitlerin antikomünist nutuklarına öylesine inanmışlardı ki Almanyanın ilk işinin Sovyetlere saldırmak olacağını umuyorlardı. Bütün uyarmaların boşa gittiğini gören Stalin son çare olarak, zaman kazanmak için Almanya ile anlaştı.

12 ağustosta Sovyetler ile Almanya arasında imzalanan saldırmazklık paktı için de yine aynı amaçlardan hareket edildiğini sanıyoruz. Yalnız bugünkü Sovyet yöneticileri Federal Almanya hükümetine övgüler yağdırmaktadırlar. Gromiko B. Almanya'nın politik bakımdan da «bir dev» haline geldiğini söylemekte ve Almanya ile ekonomik hesaplara dalmaktadırlar. Alman Demokratik Cumhuriyetine bağlı olan Batı Berlinin «bağımsız politik bir birim» olarak tanınmasını isteyen ve bu konuda bir adım geriye atan Sovyetlerin isteklerini reddeden Batı Almanya şimdi de kendisi ile Batı Berlin arasında ekonomik,

ticari, kanuni ilişkilerin tanınmasını ve Batı Almanyadan Batı Berlin'e geçişi garanti etmesini istedi. Alman Cumhuriyetinin başkenti Berlin üzerinde hiç bir hakkı olmadığı halde Sovyetler Birliği bu isteği de kabullendi. Bu tavizlerden iyice cesaretlenen Federal Almanya yöneticileri Batı Almanya'nın «artık savaşta çökmüş bir ülke olmaktan çıktığını», Sovyetler Birliği gibi büyük bir ülke ile «eşit duruma geldiğini, söylüyorlar. Anlaşmadan önce Sovyet yöneticilerine yolladıkları bir mektupta «serbestçe kendi kaderini kendi tayin ederek Almanya'nın birleşmesinden» söz açılıyor ve yapılacak saldırmazlık paktının Batı Almanya'nın politik amacıyla yani yukarıda anlattığımız yeni emelleri ile çelişmediği de söyleniyordu. Sovyetler Birliği'nin bu mektupta yazılanları kabul etmesi üzerine anlaşmayı imzalayan Batı Almanya, mektubun tüm metnini ve anlaşmayı kamu oyuna açıklıyor ve yapılan anlaşmanın «geleneksel Alman politikası için bir zafer olduğunu» ilan ediyordu. Ayrıca yapılan anlaşmanın «barışçı yollarla!» «Almanya'nın sınırlarını değiştirme hakkını» da kısıtlamadığı belirtiliyordu. Bütün bunlar karşısında daha kararlı bir tutum takınacakları beklenen Sovyet yöneticileri ise Brant hükümetinin «anlayışlı» ve «gerçekçi» tutumundan bahsediyor ve Batı Almanya ile 1500 milyon marklık bir anlaşma yaparak 5 yıllık komünizme geçiş planı için Batı Almanya'dan ekonomik ve teknik yardım istiyordu. Görülmektedir ki, Sovyet yöneticileri 1930 larda Stalin ve arkadaşlarının gösterdiği uyanıklığı gösterememektedirler. Alman militarizmine karşı her geçen gün daha uyanık olması gereken Sovyet ve Doğu Avrupa halkları için Sovyet yöneticilerinin Neo - Faşist Almanya'yı öven demeçleri zararlı olmaktadır. Alman neonazizminin bir fraksiyonu olan Alman sosyal demokratları Sovyet yöneticilerinin gözünde Almanya'nın demokratik güçlerini temsil eden gerçekçi politikacılardır. Bu görüşlerin ne derece doğru olduğunu bizzat Alman militarizmi dünyaya ispat edecektir.

Deneyler Alman militarizminin saldırgan mizacının anlaşmalarla yok edilemeyeceğini göstermiştir. 1925'de imzalanan Lukarno Paktı Almanya ile Fransa ve Almanya ile Belçika arasındaki sınırların dokunulmazlığını ve Ren bölgesinin Almanya tarafından silâhsızlandırılacağını teminat altına alıyordu. Ama Alman faşizmi 1936'da Ren bölgesine yolladığı birlikleriyle anlaşmayı yırtıp attı. Hitler Avrupaya saldırmadan önce bütün Avrupa devletleri ile saldırmazlık paktları imzalamıştı. Sonra bunları hiçe sayarak bu ülkeleri teker teker işgal etti.

Federal Almanya'nın dünya çapında emperyalist bir güç olması Türkiye halkı için de önemlidir. Son zamanlarda Türkiye Hükümeti ile Federal Almanya arasında artan temaslar ve Federal Almanya'nın Türkiye'ye yaptığı askeri yardımı arttıracağına dair yayınlanan haberleri dikkatle izlemeliyiz. Gelişen şartlardan Türkiye'nin etkilenmemesi imkânsızdır. Bütün dünyada olduğu gibi Türkiye'de de ipliği pazara çıkan Amerika Birleşik Devletlerinin yerine «zinde güç» olarak Federal Almanya kapıda beklemektedir. 1914'te İmparator Wilhelm'in müslüman dostu olduğuna dair propaganda yapılıyordu. 1940 larda ise Hitler'in gizli din taşıdığı yolunda dedikodular yayılmıştı. Bakalım bu sefer hangi Neo - Nazi müslüman ilân edilecek.

Dünya çapında cüretkâr planları olan Federal Almanya ile nükleer savaş tehdidi karşısında epey tavizkâr bir tutum takınmış olan Sovyetler Birliği barış pazarlıkları yapmaktadırlar. Kısa vadede Federal Almanya eline Batı Avrupa ve ABD'ye karşı esaslı bir tehdit kozu geçirmiştir. Ve bunu sonuna kadar kullanacaktır. Sovyetlerin de kısa vadede bazı ekonomik faydalar sağladıkları söylenebilir. Uzun vadede ise 20. yüzyılın tarihini ezilen dünya halkları yazacaktır, Neo - Nazi Federal Almanya değil.

Gelecek sayıda da başka bir tehlikeyi, Japon Emperyalizmini anlatacağız.

AÇIKLAMA

Yer darlığı yüzünden, Dev - Genç'in yaz aylarındaki Anadolu çalışmalarını, diğer yorum, haber ve yazıları bu sayı koyamadık.

Eksikliği duyulan bu konuları bu sayı yayınlayamadığımızdan dolayı özür diler gelecek sayıda aynı eksiklikleri duyurmamaya çalışacağımızı iletiriz.

İLERİ

Vietnam Demokratik Cumhuriyeti 25 Yaşında

1 Eylül 1970'de Vietnam Demokratik Cumhuriyeti 25. kuruluş yıldönümünü kutladı. 1954'de Dien Bien Phu'da paçavraya çevirdiği Fransız Eperyalizminden sonra onun yerini alan ABD Emperyalizmini yenilgiden yenilgiye uğratan kahraman Vietnam halkı dünyanın bütün ezilmiş halklarına cesaret örneği vermektedir. Cenevre anlaşmasıyla geçici olarak ikiye bölünen Vietnam halkı ABD Emperyalizminin, büyük ölçüde devrimcilerin kontrolunda olan güney bölgesinde seçimlere yanaşmaması ve sürekli olarak bütün ülkeyi savaş haline getirmesi üzerine Fransa'ya karşı başlattığı kurtuluş savaşını günümüze kadar başarıyla sürdürmüştür. Büyük devrimci önder Ho Şi Minh'in son sözleri olan «emperyalistler kesin yenilgiye uğratılıp ülkemizden atılana kadar savaşa devam», yalnız Vietnam halkı için değil bütün dünya halkları için en berrak hedeftir. Kahraman Vietnam halkının kesin zaferi yakındır. Günden güne yayılan ve güçlenen antiempertalist mücadele, Fransızların suni olarak böldükleri Hindiçini halklarını yeniden ve çok daha güçlü, sağlam temellerde birleştirecektir.

103

CELİA DE LA SERNA *

bizler
yirminci yüzyılın
mutlulukları çalınmış çocuklarıydık
celia de la serna

geçmişimiz
hep geceydi zenci yüzlerde
açlığımız
bir başka açlıktı
sofrasına katık kao ki'lerin

celia de la serna
her ana
yeni bir umut yeşertmek ister evrene

ama her çocuk
yansıması değildir büyük gerçeğin
kimi kök salar
büyür insan yüreklerinde
kimi
küçülür küçülürde ölür

şimdi sen
devrim sabahlarının
aklığına uyuyorsun
celia de la serna

öyle yüce ki ardında bıraktığın iz
onunla görkemleşen biz
dönüğüz artık
onun buğday yüzüne

celia de la serna
her ana
yeni bir umut yeşertmek ister evrene

ama sen
bir umutla
bin avuç bizleri doğurdun

(*) celia de la serna ulu devrimci e.che guavera'nın anasıdır.

Aykut Poturoğlu

İDEOLOJİK EĞİTİMİ

Teori yığınlara mal olduğu zaman maddi güç haline gelir.

K. Marx

Bir bilim haline geldiğine göre, sosyalizmin bir bilim gibi ele alınması, yani öğrenilmesi gerekir.

F. Engels

Devrimci Teori olmadan, devrimci hareket olamaz.

V. İ. Lenin

Önümüzdeki görevlerin en önemlilerinden birisi kadrolarımızın ideolojik eğitimini gerçekleştirme görevidir. Bugüne dek, teorik çalışmadan ve ideolojik eğitimden çok söz edildi.Bu konuda yazılar ve söylenenler, ya proleter devrimci kadrolarımızı küçümseyerek yukarıdan fetva vermek biçiminde, ya da birkaç genel tekerleme niteliğinde oldu. Sosyalizmi bildiklerini sananların bile, öğrenecekleri çok ama çok şey var. Bugünkü aşamada birinin bildiği diğerinden ya beş kelime fazla, ya da beş kelime azdır. Genel Marksizm doğrularının sergilenmesinin «üstün teorik yetenek» olarak nitelendirilmesinin nedenini saflarımızdaki ideolojik düzeyde aramalıyız.

Önümüzdeki dönemde kadrolarımızın idelojik eğitimini gerçekleştirme görevini, bütün hepimiz elbirliği ile ciddiye almak zorundayız. Çünkü bir proleter devrimcisinin özelliği ve eyleminin önemi, onun bilimsel sosyalizmi kendine eylem kılavuzu olarak kabul etmesinden ve sosyalizmin bilimini proleteryanın ve diğer sömürülen sınıfların çıkarları yolunda pratiğe uygulama çabasından ileri gelir. Bunun için, ülkemizin özelliklerini iyi bilmek zorundayız. Dolayısıyle, bize sosyalizmin bilimi gerek.

Marksizmin şu genel kanununu hepimiz biliriz: Diyalektik materyalizmin bilgi teorisi açıkça pratiğe öncelik tanımaktadır ve insan bilgisinin pratikten hiç ayrılamayacağına inanır. Marksizm, pratiğin önemini inkâr eden, ya da bilgiyi pratikten ayırmak isteyen bütün idealist görüşleri kesinlikle reddeder. Bu konu ile ilgili olarak Lenin şöyle diyor: «Pratik, teorik bilgiden daha üstündür; yalnız evrensel olarak kalmaz, aynı zamanda gerçeklik ile iç içedir.»

Diyalektik materyalizmin en önemli niteliklerinden birisi, bunun uygulanabilir oluşu, teorinin pratiğe bağlılığı üzerinde durması, dönüp dolaşıp pratik üzerinde durmasıdır. Bir teorinin doğruluğunun en iyi kanıtı, onun insanın subjektif duygularına değil, sosyal pratikteki objektifliğine uyup uymamasıdır. Doğrunun tek ölçüsü sosyal pratiktir. Pratik diyalektik materyalizmin bilgi teorisinde ana noktadır. Pratikten gelen insan bilgisi, dönüp dolaşıp yine pratiğe hizmet etmektedir. Böylece Marksist felsefenin en önemli meselesi açıklığa kavuşmuş oluyor. Marksizm - Leninizmin amacı yalnızca objektif dünyanın kanunlarının anlaşılması ve böylece dünyayı açıklayabilecek gücün kazanılması değil, objektif kanunlar üzerinde elde edilen bilgileri uygulayarak dünyayı fiilen değiştirmektir. İşte, bu bakımdan, dünyayı değiştirme açısı bakımından, bize teori gerek. Ve bu, Lenin'in şu sözlerinde açıkça görülür: «Devrimci Teori olmadan Devrimci Eylem olamaz.» Ancak Marksizm - Leninizm teorinin önemini yalnızca eyleme kılavuzluk edeceği için belirtir, yoksa bu teoriyi bir doğma olarak saydığı için değil. «Marx, Engels, Lenin ve Stalin'in teorisi evrensel olarak uygulanabilir niteliktedir. Ona bir doğma olarak değil ama bir eylem kılavuzu olarak bakmalıyız. Onu öğrenmek demek sadece cümleleri ve terimleri öğrenmek demek değildir. Marksizm - leninizmi, devrimin bilimi olarak öğreneceğiz. Bu Marx, Engels, Lenin ve Stalin'in gerçek hayatı ve devrimci deneyleri enine boyuna inceleyerek elde etttikleri genel kanunların anlaşılması değil, ama onların görüş açılarını ve meseleleri kavrama ve çözme yöntemlerini anlamak demektir. Marksist teoriye hakim olmalı ve onu uygulamalıyız. Ama teoriye sadece onu uygulamak amacıyla hakim olacağız».

Diyalektik materyalizm, pratikte hiç kimse ondan kendisini kurtaramadığı için, evrensel bir gerçektir. Birçok teorilerin yanlışlığı, pratiğin verdiği sonuç ile ortaya çıkartılmıştır. Pratiğe, gerçeğin kriteri denmesi boşuna değildir. Devrimci mücadele içinde elimizdeki devrimci teoriyi pratiğe uygulayarak gerçek anlamda ilerleyebiliriz. Ancak bu teoriyi iyice sindirmiş kişi, günlük mücadeledeki sorunları doğru çözümler ve giriştiği eylemler tutarlı olur. Ancak devrimci teorinin ışığında saflarımızda tam bir ideoloji ve eylem birliği sağlayabilir, yeni kazanılan sempatizan arkadaşlarımızı harekete bağlar, saflarımızı sıklaştırırız.

Teorik eğitimin her dönemde en önemli mesele oluğu ve teorinin yalnızca uzun vadeli meselelerin çözümü için değil, günlük kısa vadeli meselelerin çözümü için de büyük önem taşıdığı ortadadır.

Marksizmin - leninizmin öğrenilmesi demek bu literatürün zengin kaynağının teker teker ezberlenmesi ve her söze başlandığında papağan gibi kitap satırlarının tekrarlanması demek değildir. Teorik eğitimin kapsamı ise, yalnızca sosyalizmin klasiklerinin kuru kuruya okunması hiç değildir. Sosyalizmi öğrenmek için bu kitapları okumak gerek. Ama yalnızca okumak yetmez, onları etüd etmek gerek. Bu yapılmadan, sosyalizm şuradan buradan derme çatma bilgilerle inşa edilmiş çürük bir bina olur. O kitap-

GERÇEKLEŞTİRELİM

ları gerçek anlamda okumak ve etüd etmek demek, onları hayata geçirmek, pratiğin içinde kullanmak demektir. Ayrıca sosyalizmin klasiklerini kuru kuruya etüd etmek de yetmez. O ancak, bir kütüphane fareliği olur, sosyalizm olmaz. Sosyalist bilgi ancak pratiğin mihenk taşına vurularak bir bilim ve bilinç düzeyine yükseltilebilir. Eğer yalnızca kitapları okumak ve etüd etmek yetseydi bugün aramızdaki Marks'ların Engels'lerin sayılarını unuturduk bile. Marx, ancak üniversite profesörlüğünü teptikten sonra Marx oldu. Engels elde silâh 1848 Alman devrimine katıldıktan sonra ünlü eseri Anti - Dühring'i yazdı. Yoksa, cilt cilt eserlerle bilim dünyasını alt üst ettiğini sanan Alman profesörü Dühring bilimsel sosyalizmi kurardı. Demek ki, teori ile pratik arasında Lenin'in de söylediği gibi diyalektik bir bağ vardır. «Yolu devrimci teori tarafından aydınlatılmayan pratiğin karanlıkta el yordamı ile yürümesi gibi, devrimci pratik ile ilgisi olmayan devrimci teori de amaçsızdır.»

Kadrolarımız arasında, teorik çalışmaların çeşitli nedenlerden dolayı ya hiç yapılmadığı, ya da yeterli olmadığı hepimizce bilinen bir gerçektir. Bu konuda, sıkı, disiplinli ve sabır isteyen bir çalışmaya girmemiz gerekiyor. Bu çalışma iki koldan yapılabilir. Birincisi kendi kişisel çabamızla özel olarak okuyup öğrenerek. İkincisi ise, grup halinde teorik eğitimler yaparak meseleleri toplu halde tartışarak. Bu çalışmaların her ikisinin bir arada yürümesi elbette istenenin en iyisi olur. Toplu eğitim birçok biçimlerde yapılabilir. Ancak az ve yetersiz de olsa, bu konudaki deneylerimizden çıkardığımız sonuçlara göre, uygulamada, aşağıda anlatacağımız biçim esas alınırsa bizce çalışmalar verimli ve canlı olur.

Teorik eğitimde izlenecek yol hep birlikte kitap okumak olmamalıdır. Bunun birçok sakıncası vardır. Örneğin, katılanların dikkatlerinin bir süre sonra dağılması, uzun zamanda az yol katedilmesi gibi. Kitap okuyarak kendisini eğitmek her devrimcinin mutlaka edinmesi gerekli temel alışkanlıktır. Ama grup halindeki tartışmalarda amacımız, kafamıza takılan sorunları çözmeye çalışmak, okuduklarımızdan elle tutulur sonuçları çıkarmak, teoriyi doğru ve kalıcı bir biçimde hazmetmek, marksitst - leninist kavrayışı kazanmaktır.

Bir çalışma devresinde incelenecek konular ilk eğitim saatinde, katılanlara açıklanmalıdır. Bu konularla ilgili kitap, dergi, gazete isimleri verilmeli, isteyenler bu konularla ilgili bilgi sahibi olabilmelidir .

Teorik eğitmileri yönetecek olanların sayısı iki veya üçü geçmemelidir. Bunun birçok yararı vardır. İş benimsenir, sorumluluk merkezileşir ve az sayıda arkadaşın eğitim saatinden önce toplanıp hazırlanması kolay ve pratik olur. Böyle olunca bir kaç kişi sürekli olarak bu sorumluluğu duyacak, ve kimse bir kere hazırlanıp diğer konulara karşı ilgisiz kalmayacaktır. Hazırlanacak kişiler, yalnız incelenecek konuyu değil, diğer birçok meseleyi de kendi aralarında etüd etmeli, eğitim çalışmalarına katılanların tümünün, toplantılara o konuda en az bazı temel bilgileri kavrayarak gelmeleri sağlanmalıdır. Her konunun sonunda anlatılanlar tartışılmalı ve çeşitli kaynaklardan da pasajlar okunmalıdır.

Yapılacak teorik eğitimlerde tavsiye edilen bu yöntem, uygun görülürse izlenebilir. Ama, bu tür çalışmalara girişecek olanlar hangi yöntemin daha verimli olacağına elbette ki, kendileri karar vereceklerdir. Biz ancak, yardımcı olabilmek amacıyla böyle bir öneri getirdik. Hedef yalnızca kadrolarımızın ideolojik düzeyini yükseltmek ve Marksizm - leninizmle silâhlanmış kişiler yaratmaktır. Bunun büyük önemini, dünya devrimci hareketinin zengin deneyi bize göstermektedir. Çin Devrimi sırasında Mao Tse Tung, eğer Partinin öncü kadroları arasında Marksizm - Leninizmin sistematik ve pratik bir incelemesini yapan yüz ya da iki yüz kişi olsa, Japon emperyalistlerini yenebilecek durumda olabileceklerini söyler. Bu da, devrimci teoriyle silâhlanmış kadroların ne denli önemli olduğunu açıkça göstermesi bakımından ilginçtir.

Teorik eğitimde okunup incelenecek olan kitapların sistematik bir listesini vermeden önce aynı konuda başka bir ülkede, Vietnam'da yapılan bir çalışmadan söz edelim. Vietnam İşçi Partisinin kadrolarının politik ve ideolojik anlayış düzeyini yükseltmek amacıyla, Vietnam İşçi Partisi Merkez Komitesi ilk defa 7 Eylül 1957'de uzun süreli bir teorik eğitim kursu açmıştır. Nguyen Ai Quoc Okulu adını alan bu teori kursunun ilk açılış toplantısında bir konuşma yapan Ho Şi Minh öğrenimdeki tutumdan bahsederek, konuşmasını, bizler için de her zaman örnek alınması gereken şu sözlerle bitirmiştir :

«1. Alçakgönüllü ve açık olmak. Partimizin ideolojik anlayış düzeyi oldukça düşüktür; bu konuda, iyiyim, diye kimse övünemez. Bu nedenle alçakgönüllü ve samimi olmalıyız... Kibir, kasılma ve bencillik öğrenimin en büyük düşmanlarıdır.

2. Öğrenimi ne pahasına olursa olsun tamamlanacak bir görev saymalı, eğitim plânının tamamlanmasına isteyerek katılmalı, güçlüklerle karşılaşılınca gayretlerinizi arttırarak üstesinden gelmelisiniz.

3. Bağımsız ve özgür düşünceye önem vermek. Ak kâğıt üzerine yazılmış her kelimeyi, her cümleyi körü körüne bellemeden, her metni iyice anlamaya çalışmalı, anlamadığı noktaları iyice sindirinceye dek tartışmaktan kaçınmamalıdır. Bir sorunla karşılaşınca «niçin?» sorusu sorulmalı ve bunun gerçek hayata uygunluğu dikkatle incelenmelidir. Kitaba körü körüne boyun eğmekten kaçınılmalıdır. Düşüncelerimiz daima olgunlaşmalıdır.

→

105

4. Doğruyu savunmak ve ilkeleri savunmak. Gelişi güzel «Evet efendimciliğe», ve ilkesiz uzlaşmaya izin verilmemelidir.

5. Öğrenirken birbirine yardım etmek, yani bir temel üzerinde yeni bir dayanışma amacıyla cesur eleştiri ve kendini eleştiriden kaçınmamak.

Öğrenime karşı bu türlü bir tutum alışkanlık haline gelmelidir. Ancak bu şekilde teoriyi pratikle birleştirme ilkesini anlayabilir, eğitimimiz de amacına ulaşabilir. Bu amaç, somut devrimci sorunları çözmede Marksist - Leninst tutumu, görüş noktasını ve metodunu uygulamaya yetenekli kadrolar eğitmektir.»

Teorik Eğitim Proğramı :

I. SOSYALİST TEORİ, DİYALEKTİK VE TARİHÎ MATERYALİZM

A. 1. Sosyalizmin Alfabesi - Leo Huberman - Sol Yayınları — 4 TL.

2. Diyalektik ve Tarihî Materyalizm - J. Stalin - Bilim ve Sos. Yayınları — 4 TL.

3. Felsefenin Temel İlkeleri - G. Politzer - Sol Yayınları — 20 TL.

4. Teori ve Pratik - Mao Tse Tung - Sol Yayınları — 10 TL.

5. En Güzel Dünya - Jean Baby - Anadolu Yayınları — 10 TL.

B. 1. Ailenin, Devletin ve Özel Mülkiyetin Kökeni - F. Engels - Sol Yayınları — 10 TL.

2. Anti - Dühring - F. Engels - Sol Yayınları - İki cilt birarada — 20 TL.

3. Felsefe İncelemeleri - K. Marx, F. Engels - Sol Yayınları — 7.5 TL.

II. EKONOMİ POLİTİK

A. 1. Ekonomi Politik - Nikitin - Sol Yayınları — 10 TL.

2. Ücretli Emek ve Sermaye - K. Marx - Sol Yayınları — 3 TL.

3. Ücret, Fiyat, Kâr - K. Marx, - Sol Yayınları — 4 TL.

B. 1. Ekonomi Politiğin Eleştirisine Katkı - K. Marx - Sol Yayınları — 15 TL.

2. Felsefenin Sefaleti - K. Marx - Sol Yayınları — 10 TL.

3. Kapital - Karl Marx - Sol Yayınları - (1.cilt 5 kitap) 50 TL.

4. Anti - Dühring - F. Engels - Sol Yayınları - İki cilt birarada — 20 TL.

III. SINIF MÜCADELELERİ, TOPLUMLARIN TARİHİ, BURJUVA VE MİLİ DEMOKRATİK DEVRİMLER

A. 1. Sovyetler Birliği Komünist Partisi Tarihi - P.D. Aydınlık Yayınları — 20 TL.

2. İlkel Toplum, Köleci Toplum, Feodal Toplum - Zubritsky v.s. - Sol Yayınları — 10 TL.

3. Kapitalist Toplum - Zubritsky vs. - Sol Yayınları — 8 TL.

4. Devlet ve İhtilâl - Lenin - Bilim ve Sos. Yayınları — 10 TL.

5. Leninizmin İlkeleri - J. Stalin - Sol Yayınları — 10 TL.

6. Ne Yapmalı? - Lenin - Sol Yayınları — 10 TL.

7. Yaşasın Halk Savaşının Zaferi - Lin Piao - Bilim ve Sos. Yayınları — 4 TL.

8. Emperyalizmle Mücadele - Mao Tse Tung - Sol Yayınları — 7.5 TL.

9. Sağ ve Sol Sapmalar Üzerine - J. Stalin - Sol Yayınları — 10 TL.

10. Halk Savaşı Halk Ordusu - Giap - Sol Yayınları — 7.5 TL.

Not : (A) Bölümleri Temel Okuma için
(B) « Derinliğine « «

Yukarıda verilen teorik eğitim programı sistematik bir biçimde izlenirse olumlu sonuçlar vereceği açıktır. Ama gerek maddî olarak ve gerekse başka nedenlerden dolayı bu programı izleyemeyecek durumda olanlara mutlaka okunması ama satır satır derinliğine hazmederek okunması gereken şu iki tikabı başlık veriyoruz.

1 — FELSEFENİN TEMEL İLKELERİ - G. Politzer - Sol Yayınları — 20 TL.

2 — SOVYETLER BİRLİĞİ KOMÜNİST PARTİSİ TARİHİ - P.D. Aydınlık Yayınları — 20 TL.

Ho Şi Minh Bütün Dünya Halklarının Kalbinde Yaşıyor

(Baştarafı sayfa 23 de)

muzun şanlı tarihindeki en şanlı devir olan Ho Şi Minh devridir. Bu, anayurdumuz için bağımsızlık ve özgürlük döneminin başlangıcı, ülkemizde sosyalizm döneminin başlangıcıdır.

Bütün ulus ve kişi olarak herbirimiz, yaptığı büyük hizmetlerden dolayı ona sonsuz bir şükran duyuyoruz.

Onun huzurunda, hayatımız boyunca onu sadık kalacağımıza, bütün kalbimiz ve enerjimizle mücadele edeceğimize, hepimizin çelik gibi kenetleneceğimize, anayurdun bağımsızlık ve özgürlüğü için, halkımızın mutluluğu için asil görevimizi yerine getirme yolundaki mücadelemizde feragatlı olacağımıza, ve dünya halklarının devrimci dâvasına değerli katkılarda bulunacağımıza yemin ederiz.

Başkan Ho Şi Minh artık yok! Fakat o, bize yol göstermek için daima buradadır. Biz, hâlâ içimizde onun sonsuz varlığını duyuyoruz. Çünkü, Ho Şi Minh'n çizdiği yoldan gitmeye ve Ho Şi Minh'in çalışmasını sürdürmeye devam ediyoruz. Çünkü o, dağlarımızda ve nehirlerimizde sonsuzluğa dek yaşayacaktır ve onun adı ve hayali herbirimizin kalbinde ve kafasında çok daha derinlere yazılmış olacaktır.

Sevgili Yoldaşlar ve Yurttaşlar,

Bizden ayrılırken, Ho Amca, Partimize, Kuzeydeki ve Güneydeki savaşçılarımıza ve bütün yurttaşlarımıza tarihi bir vasiyet bıraktı. Bu vasiyet, şimdiki ve gelecek nesillere onun tavsiyeleri, duyguları ve güvenidir.

Ona daha lâyık olduğumuzu ispat edelim!

Yiğitçe mücadele edelim, heycanla ileri atılalım, bütün engellerin ve güçlüklerin üstesinden gelelim ve Amerikan saldırganlarını yenmede kararlı olalım, sosyalizmi başarıyla inşa edelim ve bu kutsal veda gününde ona verdiğimiz şeref sözünü yerine getirelim!

BAŞKAN HO Şİ MİNH PARTİMİZİN VE HALKIMIZIN BÜYÜK LİDERİ EN SEVDİĞİMİZ VE SAYDIĞIMIZ ÖĞRETMENİ, SEN EBEDİYEN YAŞAYACAKSIN!

Bir İşçinin Günlüğü

(baştarafı 21. sayfada)

Dev - Genç li - Savaş günü yaklaştı). Saat 22.00 de koğuşlarda Türkiye'nin ve dünyanın stratejik durumu ve okuduğumuz kitapların eleştirisi yapılıyor,

28, 29, 30, 31 Temmuz 1970
Kartal

İşçiler ile hiç konuşmayan, bazı meseleler için (D.İ.S.K. başkanı olduğundan) kendisine danışanları büyüklük kompleksi içinde sırtını çevirip «Ben avukat mıyım? Git onlara sor» diye tersliyen, 8 kişilik sofrasında (Bu sofra işçilerin en kızdığı şey) her gün sabahları yağ, reçel, zeytin ezmesi, kurabiye, macar salamı (Kemal Türkler her sabah çorbayı ihmal etmez), öğlen ve akşam yemeklerinde tavuk, acılı bulgur pilavı, midye dolması ve diğer yiyecekleri hiç vicdan azabı duymadan, hem de göstere göstere tavuk budunu piknikte yer gibi yiyerek, sonrada işçi sınıfının lideri pozlarında ahkâm kesmek istemeleri bütün işçilerin nefretini kazanmaya yetti de arttı bile. Evlerine ekmek parası götürememe sıkıntısı içinde olan insanlar her an patlamaya hazır.

İşçi arkadaşlarımız Türk - İş'e bağlı sarı Amerikancı sendikalardan kanları bahasına kahramanca mücadele vererek ayrılıp D.İ.S.K.'e bağlı sendikalara girmişler, 274 - 275 sayılı kanun onların bu çabalarını yok etmeği güttüğü için kendi sendikalarına yürekten bağlılar. Bütün bunların yanı sıra, «madem ki bunlar sosyalist, şimdi böyle lüks hayat sürerlerse ilerde anamızı bellerler bizim. Ama bunun hesabını sorarız biz adama» diyorlar. Sonra teybin kullanılmasına, seslerin banda alınmasına kim karar verdi diyorlar.

Sendikacı arkadaşların masasında sıralanış şöyle : Kemal Türkler (D.İ.S.K. Genel Başkanı - Maden - İş Genel Başkanı), Kemal Sülker D.İ.S.K. Genel Sekreter)i, Şinasi Kaya (Maden - İş Genel Başkan Vekili), Hilmi Güner (Maden - İş Genel Başkan Vekili - Eğitim Dairesi Başkanı), Cavit Şarman (Maden-İş Genel Başkan Vekili), Yaşar Önsen (Lâstik - İş Genel Başkan Vekili) Celâl Alçınkaya (Rabak Fabrikası Baş Temsilcisi), Remzi Çakar (Serçip - İş Genel Başkanı). Şurada yazılı isimler içinde Şinasi Kaya ve Hilmi Güner arkadaşımız her ne kadar aynı masada yemek yiyorlarsa da onları yukarıda yazılı bazı ithamların dışında tutmak daha doğru hareket olur. Esas kıstası daha köklü olaylar tayin edecektir.

1, 2, 3, 4, 5 Ağustos 1970
Kartal

Mahkemeler, avukatların savunmaları, basında yayınlanan bildiriler, bir zamanların ateşli sosyalisti Çetin Altan'ın kadın nasıl tavlanır veya buna benzer yazıları artık durumu kavrıyan işçiler arasında tartışılıyor.

Bazı işçi arkadaşlarımızı ev sahipleri kapı dışarı ediyor, bakkallar veresiye vermiyor. Sungurlar Kazan Fabrikasında çalışan Adanalı işçi Mehmet Yasin Eren arkadaşımızın erkek çocuğu dünyaya gelmiş, akşam marşlar söylenerek kutlanıyor bu olay. İçimizde devrimci tiyatrolarda çalışan arkadaşlarımız temsili roller yaptılar. Bütün mahkûm işçi arkadaşlar hep bir ağızdan «Hayat denilen kavgaya girdik-Çelik adımlarla yürüyoruz» u söylüyorlar. Nöbetçi üsteğmen kısa bir konuşma yaptıktan sonra, işçiler yeni doğan küçüğün ismi DEVRİM olsun diye ısrar ediyorlar.

6 Ağustos 1970
Kartal

Mustafa Figen isimli bir arkadaşımız buradakilerinin içinde en çok hırpalanıp, dövülen. Kendisine isnat edilen suç şöyle : 16 Haziran Olaylarından çok evvel İzmit Belediye seçimleri dolayısıyla seçim konuşmaları yapılıyor. Aynı konuşmacılar Kartal'a da geliyorlar, A.P. li hatip başlıyor konuşmaya vatan, namus, din, komünistler». Bu palavralar, Kartal'da, yüznumara temizleyiciliğinden kundra boyacılığına, fabrikada 500 lira aylıklı işçiliğe kadar her işi yapmış ayda 125 lira verdiği gecekonduda karısı ile oturan Mustafa Figen-in canına tak demiş. «Yalan söylüyorsunuz, hepiniz memleketi satıyorsunuz» diye başlamış protestoya. Aradan epey zaman geçtikten sonra 15 - 16 Nisan olayları sırasında ilgililer hakkında şöyle tutanak tutmuşlar :

1) Kartal A.P. binasını tahrip;

2) Kartal Emniyet Amirliğini kalabalık bir gurupla gelip önce işgal edip sonra tahrip etmek;

3) Emniyet Amirine «bayrak çek ulan» deyip zorla bayrak çektirmek

4) Kartal Kaymakamına «Kahrolsun Amerika, Demirel İstifa» diye bağırmak;

5) Pendik Belediye binasına bayrak astırmak.

6) Sopa ile karakolun camlarını kırmak;

Mahkeme 12 aya makûm etti kendisini. Temyizden sonra belli olacak arkadaşımızın durumu. Mahkemede son sözü ise «İsterseniz idam edin beni hiç fark etmez» oldu.

7 Ağustos 1970
Kartal

Mahkemede cereyan eden enteresan bir olay şöyle; İşçilerin aleyhine ifade vermeye gelen polisler tekrar huzura çıkıyorlar. Hakim soruyor «Sen işçiler ile konuşmussun, ne konuştun?». Polis : «Bu adamlara sordum, niçin yürüyüş yapıyorsunuz, gayeniz nedir?». İşçiler bana «Seks hürriyeti istiyoruz.» dediler ve «seks hürriyeti, seks özgürlüğü» diye bağırıyorlardı. Ellerindeki kartonlarda «seks özgürlüğü» yazılıydı diyor. Hakim : «Bizde resimler var memur bey, onların elindeki pankartlarda sendika özgürlüğünün kısaltılmış şekli «SEND. ÖZGÜRLÜĞÜ» yazılı. Sen nasıl olurda böyle okursun çık dışarı» diyor.

8, 9, 10 Ağustos 1970
Kartal

İşçiler ile emperyalizmin uşaklığını yapan Babıâli kalemşörleri arasında (Cumhuriyet hariç) Selimiye'de Örfi İdare Mahkemesi koridorlarında yer yer münakaşalar çıkıyor. «Niçin doğruları yazmıyorsunuz? Neden patronların uşaklığını yapıyorsunuz? Bütün fabrikalara haber yollayacağız. Sizin gazetelerinizi okutmasınlar, satın almasınlar» diyorlar. İşçi kardeşlerimiz Çetin Altan'a ve Abdi İpekçi'ye yazdıkları yazılardan dolayı protesto mektupları, devrimci gazete ve kuruluşlara dayanışma mektupları yazıyorlar.

11 - 12 Ağustos 1970
Kartal

İzmit'li işçilerin mahkemeleri görülürken M.İ.T. teyp koyuyor salona. İzmit'li işçiler itiraz ediyorlar teyp konulmasına, mahkeme heyeti «Bizim haberimiz yok fakat Yassıada Mahkemelerinde teyp kullanıldı» cevabını verince, işçi Sırrı Öztürk arkadaşımız «Biz vatan haini değiliz» diye bağırıyor ve sonunda teyp kaldırılıyor.

107

DEVRİMCİ GENÇLİĞİN MİLLİ CEPHE ÇAĞRISI

1 — Türkiyemizi sömürü ve tahakkümüyle karanlıklara boğan emperyalizmi ve işbirlikçilerini tarih sahnesinden silip ülkemizi halkçı ve devrimci bir ülke yapmayı amaçlayan, millî kurtuluşculuk bayrağını yükseltmek istiyen birçok kuruluş, birçok grup ve birçok kişi var. Yurtseverliği yüreğinde duyan misakı millîyi gözbebeği gibi koruyan bağımsızlık ve demokrasi için canını veren gençler ve işçiler gibi canını vermeğe hazır milyonlarcamız var.

2 — Eğer biz emperyalizmi ve onun doğal müttefiki gericiliği Türkiye tarihinden silmek istiyorsak bilelim ki, bu kendiliğinden olmayacaktır. Onu silecek olan, sömürü ve tahakkümünü kıracak olan halkımızın bilinçli ve örgütlü mücadelesidir. Halkımızın bilinçli ve örgütlü mücadelesi tarihimizin aydınlık yolunda karanlık bir kaya gibi duran emperyalizmi ve işbirlikçilerini yıkıp atacaktır. Çünkü bu, Türkiye devrim tarihinin yeniden yazılmasıdır.

3 — Nasıl 1919'ların mücadelesi millî kurtuluşçuların devrimci cephesiyle, İngiliz, Fransız, İtalyan ve onların uşağı Yunan kuvvetlerinin karşı - devrimci cephesi arasında oldu ise 1970'lerin mücadelesi de millî kurtuluşçuların devrimci cephesi ile Amerikan emperyalizmi ve işbirlikçilerinin karşı devrimci cephesi arasındadır. 1970 Türkiye'sinde bu cepheler seçilmeye başlanmıştır. 1919 millî kurtuluş mücadelesi, 1923 Cumhuriyetin ilânı, 27 Mayıs 1960 devrimi çizgisinden sonra gelecek olan bağımsız ve demokratik Türkiye'yi kuracak olan devrimdir. Türkiye'nin tarih tekerleği bu yönde dönmektedir. Bunun karşısında gericiler de 1970'lerin Türkiye'sini emperyalizmin at oynattığı gericiliğin azdığı bütün aydınlık kurumlara karşı baskı ve terörün kurulduğu karanlık bir ülke yapmak özlemindedirler. Atmış oldukları adım da, her geçen gün bu özlemlerini gerçekleştirme yolunda onlar için bir zafer olmaktadır. Ancak, dünya halklarının boyunduruktan kurtulduğu, zaferin emperyalizmde ve bütün gericilerde olmayıp dünya halklarında olduğu, ezilen ve sömürülen sınıflarda olduğu çağımızda Türkiye'nin geleceği karanlık değil aydınlık olacaktır.

4 — Gelecek kuşaklara aydınlık bir Türkiye emanet etmek bütün devrimcilerin ve bütün yurtseverlerin tarihî görevleridir. Devrim tarihimize bu görevi yerine getiren kuruluşlar, gruplar ve kişiler şerefle geçeceklerdir. Bundan dolayı bütün bu doğruları söylemekle yetinmemeliyiz. Türkiye devrim tarihini yazmak için yalnız kendi örgütlerimizde, yalnız kendi dar çerçevemizde çalışmak yetmemektedir. Görevimiz bütün çalışmalarımızı geniş halk kitlelerine propaganda, ajitasyon ve eylemlerle benimsetmek, örgütler arası gerçek dayanışmayı kurmak, devrimci mücadeleyi Türkiye topraklarında yaşanılan bir gerçek haline getirmek olmalıdır. Görevimiz, gericilerin gelip geçici zaferlerinin karşısında şaşırmak değil, gericilerin gelip geçici baskısı ve terörleri karşısında susmak değil, tersine daha güçlü ve daha cüretkâr çalışmalara girmek bunun için de devrimci güç birliğini hızlandırmak bu yolda ciddî adımlar atmak olmalıdır.

5 — Biz, aşağıda imzası bulunan kuruluşlar boşuna şehitler vermediğimizi, cezaevlerinde boşuna yatmadığımızı, yurtsever halkımıza hertürlü baskıya rağmen gerçekleri ve aydınlığı boşuna duyurmadığımızı bilerek Devrimci Güç Birliğini kurma yolunda bütün kuruluşları, bütün grupları ve bütün kişileri tutarlı adımlar atmaya davet ediyoruz. Yurtseverleri, devrimci mücadeleyi ve devrimci dayanışmayı toplumun bütün katlarına yaymaya, yeni eylem biçimleri ortaya koyma konusunda öneriler yapmaya, devrimci güçbirliği konusunda ortak toplantılar düzenlemeye çağırıyoruz. Şimdiye kadar yapılan bütün ortaklaşa eylemleri ve kurulan bütün ortaklaşa örgütleri yeniden birleştirmeye ve yıkılmayacak bir devrimci güçbirliği adımını atmaya davet ediyoruz.

Devrimci selâmlarla.

Türkiye Devrimci Gençlik Federasyonu (Dev - Genç)
İstanbul Teknik Üniversitesi Öğrenci Birliği
Orta Doğu Üniversitesi Öğrenci Birliği
Ankara Üniversitesi Öğrenci Birliği
Hacettepe Üniversitesi Öğrenci Birliği
Ege Üniversitesi Öğrenci Birliği
(T.D.G.F.'na bağlı 48 örgüt)

İLERİ Aylık Dergi * Sahibi Atilla Sarp * Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: Ersen Olgaç * Abone ve Yazışma adresi: P.K. 60 Yenişehir - Ankara * Yönetim yeri: Hacettepe Üniversitesi Öğrenci Birliği - Ankara * İlân ücreti: Anlaşmaya bağlıdır * Yıllık Abone: 20 TL. * 15.10.1970 * Dizgi, Baskı: Şenyuva Matbaası

250 Kuruş